

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Prop. 63 LS

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak og stortingsvedtak)

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Innhold

1	Proposisjonens hovedinnhold	5	4.3.3	Utleverings- og arrestordre-utvalgets forslag	15
2	Bakgrunnen for forslagene i proposisjonen	7	4.3.4	Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025	15
2.1	Internasjonal utvikling og nasjonale reguleringer	7	4.3.5	Høringsinstansenes syn – utleverings- og arrestordre-utvalgets forslag	16
2.2	NOU 2022: 15 Utleverings- og arrestordreloven	7	4.3.6	Departementets vurdering	16
2.2.1	Utleverings- og arrestordre-utvalget	7	4.4	Foreldelse (konvensjonens artikkel 8)	16
2.2.2	Høringen	7	4.4.1	Gjeldende rett	16
2.3	Høringsnotatet 8. januar 2025	8	4.4.2	Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025	16
3	Samtykke til inngåelse av avtaler ved noteveksling med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 ...	10	4.4.3	Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025	16
3.1	Bakgrunn	10	4.4.4	Departementets vurdering	16
3.2	Trepartsavtaler med Sveits og Liechtenstein	10	4.5	Oversendelse av utleveringsbegjæringer og sentralmyndighet (konvensjonens artikkel 13)	17
3.3	Departementets vurdering	11	4.5.1	Gjeldende rett	17
4	Gjennomgang og vurdering av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 ...	12	4.5.2	Høringsnotatet 8. januar 2025	17
4.1	Innledning	12	4.5.3	Utleverings- og arrestordre-utvalget forslag	17
4.2	Krav til strafferamme (konvensjonens artikkel 2)	13	4.5.4	Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025	18
4.2.1	Gjeldende rett	13	4.5.5	Høringsinstansenes syn – utlevering og arrestordre-utvalgets forslag	18
4.2.2	Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025	13	4.5.6	Departementets vurdering	18
4.2.3	Utleverings- og arrestordre-utvalgets forslag	13	5	Gjensidig hjelp i straffesaker – samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet (EPPO)	19
4.2.4	Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025	14	5.1	Innledning	19
4.2.5	Høringsinstansenes syn – utleverings- og arrestordre-utvalgets forslag	14	5.2	Gjeldende rett	19
4.2.6	Departementets vurdering	14	5.3	Høringsnotatet 8. januar 2025	20
4.3	Fiskale lovbrudd og amnesti (konvensjonens artikkel 6 og artikkel 9)	15	5.4	Høringsinstansenes syn	20
4.3.1	Gjeldende rett	15	5.5	Departementets vurdering	20
4.3.2	Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025	15	6	Økonomiske og administrative konsekvenser	21
			7	Merknader til de enkelte bestemmelsene i lovforslaget...	22
			8	Konklusjon og tilrådning	24

A Forslag til lov om endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) ...	25
---	-----------

B Forslag til vedtak om samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996	26
--	-----------

Vedlegg

1	Rådsakt av 27. september 1996 om utarbeidelse av konvensjon om utlevering mellom medlems- statene i Den europeiske union (96/C 313/02)	27
2		44
3		45

Prop. 63 LS

(2025–2026)

Proposisjon til Stortinget (forslag til lovvedtak og stortingsvedtak)

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

*Tilråding fra Justis- og beredskapsdepartementet 27. mars 2026,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Støre)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Justis- og beredskapsdepartementet legger med denne proposisjon frem forslag om enkelte endringer i utleveringsregelverket. Det foreslås å utvide adgangen til aksessorisk utlevering i utleveringsloven § 3 slik at det er tilstrekkelig at kravet om strafferamme er oppfylt for ett av lovbruddene. Det foreslås en endring i § 13 som muliggjør at norske myndigheter kan godta kopi av dom eller pågripelsesbeslutning som vedlegg til utleveringsbegjæringer. Videre foreslås det i § 9 å åpne for utlevering til Schengen-landene Sveits og Liechtenstein selv om forholdet er foreldet etter norsk rett. I tillegg åpnes det for et lavere strafferammekrav. De foreslåtte endringene i utleveringsloven vil gjøre det mulig å inngå avtaler

med Sveits og Liechtenstein om å anvende de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996, se kapittel 4.

Departementet legger videre frem forslag om Stortingets samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om å anvende de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 i utleveringssaker mellom statene. Stortingets samtykke er nødvendig ettersom gjennomføring av avtalene krever lovendringer, jf. Grunnloven § 26 andre ledd. I proposisjonen foreslås det at avtalene inngås ved noteveksling etter at Stortingets samtykke foreligger. Utkast til avtalene i engelsk originaltekst med uoffisiell oversettelse til norsk følger som

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

trykte vedlegg til proposisjonen, se vedlegg 2 og 3.

Det foreslås også en ny bestemmelse i utleveringsloven, § 23 c, som regulerer i hvilken utstrek-

ning norske myndigheter kan yte rettslig bistand til Den europeiske påtalemyndighet (EPPO).

2 Bakgrunnen for forslagene i proposisjonen

2.1 Internasjonal utvikling og nasjonale reguleringer

Som følge av økt globalisering og digitalisering har det vært en betydelig utvikling i grensekryssende kriminalitet. Kriminalitetsbildet blir også stadig mer komplekst, og det er et økende behov for tettere og mer effektivt samarbeid med andre stater for å kunne etterforske og iretteføre straffesaker, samt fullbyrde dommer.

Utlevering av lovbrytere er en form for internasjonalt samarbeid som har som mål å hindre at lovbrytere unndrar seg strafforfølgning eller fullbyrding av dom ved å reise til et annet land. Dette er regulert i lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lovbrytere m.v. (utleveringsloven), og bygger i stor grad på Den europeiske konvensjon om utlevering 13. desember 1957 (utleveringskonvensjonen 1957). Loven gjelder utlevering av lovbrytere til og fra stater utenfor EU og Norden. For overlevering av personer til og fra stater innen EU og Norden, er det lov 20. januar 2012 nr. 4 om pågriping og overlevering til og fra Norge for straffbare forhold på grunnlag av ein arrestordre (arrestordreloven) som kommer til anvendelse.

På 1990-tallet utarbeidet EU to utleveringskonvensjoner som hadde til hensikt å effektivisere og supplere utleveringskonvensjonen 1957. Disse konvensjonene trådte ikke i kraft før EU vedtok rammebeslutning om den europeiske arrestordren 13. juni 2002 (den europeiske arrestordren). EUs konvensjon om utlevering av 27. september 1996 (EUs utleveringskonvensjon 1996) trådte imidlertid i kraft i 2019. Denne konvensjonen inneholder enkelte bestemmelser som videreutvikler Schengen-regelverket. Det er ønskelig å kunne anvende bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 som videreutvikler Schengen-regelverket i saker mellom Norge, Sveits og Liechtenstein. For at dette skal la seg gjøre, er det nødvendig med enkelte endringer i utleveringsloven og inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelsen av de aktuelle bestemmelsene.

Utleveringsloven regulerer også annen internasjonal strafferettslig bistand, i lovens kapittel V. Norge har både anledning til å anmode om og yte

bistand til utenlandske myndigheter i arbeid med straffesaker som ikke innebærer utlevering, såkalt mellomstatlig samarbeid. Riksadvokaten har i brev 22. februar 2022 til Justis- og beredskapsdepartementet uttrykt behov for å klargjøre hjemmelsgrunnlaget for å kunne yte bistand til Den europeiske påtalemyndighet (European Public Prosecutor's Office (EPPO)), da EPPO ikke er en stat, men et organ.

2.2 NOU 2022: 15 Utleverings- og arrestordreloven

2.2.1 Utleverings- og arrestordreutvalget

Regjeringen nedsatte i 2020 Utleverings- og arrestordreutvalget. Utvalget avga sin utredning til Justis- og beredskapsdepartementet 28. oktober 2022. NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* ble sendt på høring 22. november 2022. Departementet arbeider med oppfølging av utredningen. Arbeidet påregnes å ta noe tid. Departementet forserer i denne proposisjonen enkelte endringer i utleveringsregelverket da endringene også vil ha betydning for å kunne anvende de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996. Overordnede og prinsipielle vurderinger knyttet til utleveringsinstituttet, som etterspurt av Advokatforeningen, vil tas senere i forbindelse med arbeidet med ny lov.

Departementet legger i tillegg fram proposisjon om endringer i utleveringsloven (om behandlingen av utleveringssaker) som følger opp de av forslagene i NOUen som vil bidra til en mer hensiktsmessig behandling av utlevering av lovbrytere i Justis- og beredskapsdepartementet, en mer effektiv kriminalitetsbekjempelse på tvers av landegrensene og til en mer effektiv saksbehandling av utleveringssakene.

2.2.2 Høringen

Justis- og beredskapsdepartementet sendte 22. november 2022 på høring NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* med høringsfrist 22. mars 2023.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Utredningen ble sendt til følgende høringsinstanser:

Departementene

Høyesterett
Lagmannsrettene
Tingrettene

Den nasjonale enhet for bekjempelse av organisert kriminalitet (Kripas)

Den sentrale enhet for etterforskning og påtale av økonomisk kriminalitet og miljøkriminalitet (ØKOKRIM)

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Bergen

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Oslo

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Tromsø

Det nasjonale statsadvokatembetet for bekjempelse av organisert og annen alvorlig kriminalitet

Domstoladministrasjonen

Kriminalomsorgsdirektoratet

Norges Institusjon for menneskerettigheter

Politidirektoratet

Politidistriktene

Politiets sikkerhetstjeneste

Politihøgskolen

Regjeringsadvokaten

Riksadvokaten

Sametinget

Spesialenheten for politisaker

Statsadvokatembetene

Stortingets ombud for kontroll med forvaltningen

Utlendingsdirektoratet

Utlendingsnemnda

Advokatforeningen

Akademikerne

Amnesty International Norge

Den norske Dommerforening

Den norske Helsingforskomité

Forsvarergruppen av 1977

Human Rights Houses

Juristforbundet

KROM – norsk forening for kriminalreform

Landorganisasjonen i Norge

NGO-forum for menneskerettigheter

Næringslivets hovedorganisasjon

Politiets Fellesforbund

Politijuristene

Rettspolitisk forening

Statsadvokatenes forening

Straffedes organisasjon i Norge

Følgende høringsinstanser hadde realitetsmerknader til forslaget:

Søndre Østfold tingrett

Det nasjonale statsadvokatembetet

Kriminalomsorgsdirektoratet

Norges institusjon for menneskerettigheter

Oslo statsadvokatembeter

Politidirektoratet med underliggende etater

Politihøgskolen

Riksadvokaten

Utlendingsdirektoratet

Utlendingsnemnda

Vestfold, Telemark og Buskerud statsadvokatembeter

Advokatforeningen

Rettspolitisk forening

Følgende høringsinstanser svarte at de ikke hadde merknader eller ikke fant grunn til å avgi høringsuttalelse:

Helse- og omsorgsdepartementet

Samferdselsdepartementet

Borgarting lagmannsrett

Høyesterett

Generaladvokatembetet

2.3 Høringsnotatet 8. januar 2025

EUs utleveringskonvensjoner og hjemmelsgrunnlaget for samarbeid med EPPO ble ikke vurdert i NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven*, og Justis- og beredskapsdepartementet utarbeidet derfor et høringsnotat om dette. Departementet sendte 8. januar 2025 på høring forslag til endringer i utleveringsloven med høringsfrist 5. mars 2025.

Høringsnotatet ble sendt til følgende høringsinstanser:

Departementene

Høyesterett

Lagmannsrettene

Tingrettene

Datatilsynet

Den nasjonale enhet for bekjempelse av organisert kriminalitet (Kripas)

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Den sentrale enhet for etterforskning og påtale av økonomisk kriminalitet og miljøkriminalitet (ØKOKRIM)

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Bergen

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Oslo

Det juridiske fakultet ved Universitetet i Tromsø

Det nasjonale statsadvokatembetet for bekjempelse av organisert og annen alvorlig kriminalitet

Domstoladministrasjonen

Finanstilsynet

Kriminalomsorgsdirektoratet

Norges institusjon for menneskerettigheter

Politidirektoratet

Politidistriktene

Politiets sikkerhetstjeneste

Politihøgskolen

Regjeringsadvokaten

Riksadvokaten

Sametinget

Skatteetaten

Spesialenheten for politisaker

Statsadvokatembetene

Stortingets ombud for kontroll med forvaltningen (Sivilombudet)

Utlendingsdirektoratet

Utlendingsnemnda

Advokatforeningen

Akademikerne

Amnesty International Norge

Den norske Dommerforening

Den norske Helsingforskomité

Forsvarergruppen av 1977

Human Rights Houses

Juristforbundet

KROM – norsk forening for kriminalreform

Landorganisasjonen i Norge

NGO-forum for menneskerettigheter

Næringslivets hovedorganisasjon

Politiets Fellesforbund

Politijuristene

Rettspolitisk forening

Statsadvokatenes forening

Straffedes organisasjon i Norge

Følgende instanser har realitetsmerknader til forslagene:

Borgarting lagmannsrett

Finnmark politidistrikt

Innlandet politidistrikt

Kriminalomsorgsdirektoratet

Nordland statsadvokatembeter

Politidirektoratet

Politihøgskolen

Riksadvokaten

Trøndelag politidistrikt

Advokatforeningen

Følgende høringsinstanser svarte at de ikke hadde merknader eller ikke finner grunn til å avgi høringsuttalelse:

Landbruks- og matdepartementet

Nærings- og fiskeridepartementet

Høyesterett

Domstoladministrasjonen

Hedmark og Oppland statsadvokatembeter

Skatteetaten

Statsadvokatene i Vestfold, Telemark og Buskerud

3 Samtykke til inngåelse av avtaler ved noteveksling med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996

3.1 Bakgrunn

Europarådets utleveringskonvensjon 1957 med tilleggsprotokoller trådte i kraft 18. april 1960. Konvensjonen regulerer utlevering generelt, og er undertegnet og ratifisert av alle Europarådets medlemsstater, i tillegg til enkelte andre stater. Konvensjonen har til dels omstendelige og tidkrevende prosedyrer for utlevering. Konvensjon 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 (Schengen-konvensjonen) avbøter delvis utfordringene for slikt samarbeid mellom Schengen-statene. For ytterligere å forenkle utleveringsinstituttet utarbeidet EU på 1990-tallet to konvensjoner om utlevering: konvensjon 10. mars 1995 om forenklet utleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union (EUs utleveringskonvensjon 1995) og konvensjon 27. september 1996 om utlevering mellom medlemsstatene i Den europeiske union (EUs utleveringskonvensjon 1996). Begge konvensjonene effektiviserer og supplerer anvendelsen av utleveringskonvensjonen 1957. I tillegg supplerer EUs utleveringskonvensjon 1996 anvendelsen av bl.a. Schengen-konvensjonen.

EUs utleveringskonvensjon 1995 gir anvisning på en forenklet utleveringsprosedyre der den ettersøkte samtykker til dette. Denne konvensjonen er ikke trådt i kraft.

EUs utleveringskonvensjon 1996 inneholder materielle vilkår for utlevering. Den oppstiller bl.a. lempeligere krav til strafferamme enn utleveringskonvensjonen 1957 (artikkel 2) og snevrer inn adgangen til å nekte utlevering på grunnlag av foreldelse (artikkel 8). EUs utleveringskonvensjon 1996 trådte i kraft 5. november 2019.

I 2002 forhandlet EU frem Rådets rammebeslutning 13. juni 2002 om den europeiske arrestordren og om prosedyre for overlevering mellom medlemsstatene (2002/584/JIS) (den europeiske arrestordren). Innad i EU er de to utleveringskonvensjonene erstattet av denne rammebeslutningen, jf. beslutningens artikkel 31. Den europeiske

arrestordren sikrer at ettersøkte personer overleveres mellom EU-statene etter raskere prosedyrer basert på gjensidig anerkjennelse av hverandres rettsavgjørelser. Mellom EU og Norge og Island gjelder avtale 28. juni 2006 mellom Den europeiske union og Island og Norge om overleveringsprosedyre (parallellavtalen), som har bestemmelser som nesten, men ikke helt, tilsvarer den europeiske arrestordren. Parallellavtalen innebærer i likhet med den europeiske arrestordren et systemskifte i forhold til utleveringsinstituttet, med ytterligere forenklinger sammenliknet med EUs to utleveringskonvensjoner. For EUs medlemsstater har dermed ikrafttreddelsen av EUs utleveringskonvensjon 1996 bare betydning i forhold til Sveits og Liechtenstein.

3.2 Trepartsavtaler med Sveits og Liechtenstein

Norge, Sveits og Liechtenstein har inngått avtaler med EU som knytter statene til Schengen-samarbeidet. For at Schengen-regelverket også skulle komme til anvendelse mellom Norge, Island, Sveits og Liechtenstein, ble det inngått såkalte trepartsavtaler mellom statene. Trepartsavtalene er enkelt utformet, og innebærer at parallelle «Schengen-avtaler» statene har med EU, også skal gjelde mellom Norge, Island og Liechtenstein og Sveits i den grad disse reglene er identiske. Ved gjennomføringen av arrestordreavtalen i Prop. 137 LS (2010–2011) *Lov om pågriping og overlevering til og fra Norge for straffbare forhold på grunnlag av ein arrestordre (arrestordreloven) og om samtykke til inngåing av avtale 28. juni 2006 mellom EU, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partane* s. 46 uttalte departementet at det var høyst usikkert om EUs utleveringskonvensjon 1995 og EUs utleveringskonvensjon 1996 noen gang ville tre i kraft. Dette var noe av årsaken til at departementet ikke fant det «naturleg å kome med forslag til gjennomføring av reglane i dei to

konvensjonane no». Departementet presiserte samtidig at det ville komme tilbake til spørsmålet om situasjonen endret seg.

Ettersom EUs utleveringskonvensjon 1996 trådte i kraft i 2019 er det ønskelig at de Schengen-relevante bestemmelsene i konvensjonen, omtalt nedenfor i kapittel 4, skal gjelde mellom Norge, Sveits og Liechtenstein. Sveits og Liechtenstein har begge underrettet EU om at de godtar de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996, og disse bestemmelsene kommer derfor til anvendelse mellom EU, Sveits og Liechtenstein. Fordi Norge ikke notifiserte EU om at man godtok de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996, kommer ikke trepartsavtalen til anvendelse, se punkt 4.1.

3.3 Departementets vurdering

Departementet foreslår at Norge inngår avtaler ved noteveksling med Sveits og Liechtenstein om å benytte de Schengen-relevante bestemmelsene i

EUs utleveringskonvensjon 1996 mellom statene. Stortingets samtykke er nødvendig ettersom gjennomføring av avtalene krever lovendringer, jf. Grunnloven § 26 andre ledd. For gjennomgang og vurdering av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 og behov for lovendringer, se kapittel 4.

Notene foreslås enkelt utformet med henvisning til de Schengen-relevante bestemmelsene. Utkast til notevekslinger i engelsk originaltekst med oversettelse til norsk følger som trykte vedlegg til proposisjonen. Inngåelse av avtalene gjennom noteveksling vil finne sted etter at Stortingets samtykke foreligger.

Når det gjelder EUs utleveringskonvensjon 1995, er det etter departementets syn ikke nødvendig å vurdere denne nå. For at denne konvensjonen skal tre i kraft etter artikkel 16 må flere EU-stater inngi sin notifikasjon. Det er fortsatt høyst usikkert om dette vil skje og om konvensjonen kommer til å tre i kraft. Dersom situasjonen endrer seg vil departementet vurdere nærmere om også disse bestemmelsene bør få anvendelse mellom Norge, Sveits og Liechtenstein.

4 Gjennomgang og vurdering av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996

4.1 Innledning

I 2003 ble det vedtatt av Rådet for Den Europeiske Union at EUs utleveringskonvensjon 1995 og EUs utleveringskonvensjon 1996 artiklene 2, 6, 8, 9 og 13 skulle anses for å være en videreutvikling av Schengen-konvensjonen del III kap. 4 om utlevering, jf. EUs rådsbeslutning 27. februar 2003 (2003/169/JHA). Artikkel 1 er også omfattet, jf. ordlyden i artikkel 2, i den grad den er relevant for de nevnte bestemmelsene. Artikkel 1 inneholder imidlertid ingen materielle bestemmelser og denne er derfor ikke vurdert nærmere nedenfor eller inntatt i notevekslingen.

Selv om EUs to utleveringskonvensjoner videreutvikler Schengen-regelverket, har Norge ikke tilsluttet seg disse og de er ikke gjennomført i norsk rett. Tilslutning til de Schengen-relevante delene av konvensjonene ble vurdert, men i samarbeid med EU-kommisjonen ble det bestemt å utsette notifiseringen i påvente av forhandlingene mellom EU og Norge om en parallellavtale til EUs rammebeslutning om arrestordren, jf. Prop. 137 LS (2010–2011) punkt 14 (s. 46). Forhandlingene resulterte i parallellavtalen fra 2006, som dermed erstattet EUs to utleveringskonvensjoner i forholdet mellom EU og Norge. Det var derfor ikke aktuelt for Norge verken å notifisere EU eller å gjennomføre konvensjonene for å regulere utlevering mellom Norge og EU-statene. I stedet foreslo departementet å regulere overlevering til og fra EU-stater og Island i arrestordreloven. I parallellavtalen artikkel 34 nr. 1 bokstav c fremgår det at avtalen erstatter de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjoner av 1995 og 1996 i den utstrekning de er i kraft. Det er imidlertid ønskelig at de Schengen-relevante bestemmelsene kan anvendes mellom Sveits, Liechtenstein og Norge, se kapittel 3.

Kort om innholdet i de aktuelle artiklene i EUs utleveringskonvensjon 1996:

- *Artikkel 2* (strafferamme) bestemmer at utlevering skal skje dersom handlingen som ligger til grunn for begjæringen kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberø-

vende reaksjon i minimum seks måneder, i den anmodende staten. Bestemmelsen krever i tillegg at handlingen kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minst 12 måneder, i den anmodende staten. Når det gjelder aksessorisk utlevering, omtalt i punkt 4.2.1, er det tilstrekkelig at handlingen kan straffes med bøter.

- *Artikkel 6* (fiskale lovbrudd) slår fast at utlevering for fiskale lovbrudd skal skje hvis vilkårene etter bl.a. konvensjonen er oppfylt.
- *Artikkel 8* (foreldelse) fastsetter at utlevering ikke kan nektes fordi adgangen til strafforfølgning eller strafffullbyrding ville vært foreldet etter den anmodende stats regler. Utlevering kan uansett nektes ved foreldelse dersom begjæringen gjelder straffbare forhold som den anmodende staten ifølge sin lovgivning har jurisdiksjon over, jf. nr. 2.
- *Artikkel 9* (amnesti) slår fast at utlevering ikke kan skje for forhold som er omfattet av amnesti i den anmodende stat, såfremt denne hadde myndighet til å strafforfølge forholdet etter egen lovgivning.
- *Artikkel 13* (sentralmyndighet og oversendelse av utleveringsbegjæring) bestemmer at statene skal utpeke en sentralmyndighet som er ansvarlig for å oversende og motta utleveringsbegjæringer med vedlegg. Det bestemmes videre at utleveringsbegjæringen med vedlegg kan oversendes per telefaks, jf. nr. 3. For å verifisere hvorvidt begjæringen er ekte kan anmodende stat bekrefte at dokumentene tilsvarer originaldokumentene, jf. nr. 5. Dersom anmodende stat betviler at dokumentene tilsvarer originaldokumentene, kan sentralmyndigheten kreve at anmodende stat oversender originaler eller bekreftede kopier innen rimelig tid.

De nevnte artiklene og eventuelle behov for endringer i utleveringsloven gjennomgås nedenfor. EUs utleveringskonvensjon 1996 og uoffisiell oversettelse av denne til norsk, følger som vedlegg til denne proposisjonen.

4.2 Krav til strafferamme (konvensjonens artikkel 2)

4.2.1 Gjeldende rett

Utleveringsloven § 3 første ledd bestemmer at utlevering i utgangspunktet bare kan skje dersom handlingen eller en tilsvarende handling kan straffes i Norge med fengsel i mer enn ett år. Loven oppstiller strengere krav til strafferamme enn utleveringskonvensjonen 1957, hvor det i artikkel 2 nr. 1 heter at utlevering skal skje for forbrytelser som etter lovgivingen i den anmodende stat kan medføre fengsel i minst ett år eller mer. Kravet til strafferamme var et bevisst valg da loven ble gitt, jf. Ot.prp. nr. 30 (1974–75) *Om 1) lov om utlevering og annen rettshjelp i straffesaker 2) lov om endringer i lov 3 mars 1961 nr. 1 om utlevering av lovbrøyttere til Danmark, Finland, Island og Sverige* s. 27. Bakgrunnen for ikke å harmonisere norsk lovgivning med utleveringskonvensjonen 1957 på dette punkt skyldes delvis at det ville åpne for utlevering for lovbrudd av mindre alvorlig karakter, og delvis at kravet om fengsel i mer enn ett år var i samsvar med kravene i de andre nordiske landene.

Annet ledd gir likevel Kongen fullmakt til å avtale at utlevering kan finne sted ved lavere strafferamme enn det som er angitt i første ledd. Med andre ord kan det ved avtale gjøres unntak fra hovedregelen i utleveringsloven om at forholdet må kunne medføre fengsel i mer enn ett år.

Utleveringsloven oppstiller ikke krav til strafferamme i anmodende stat, men det forutsettes at handlingen er straffbar både i Norge og i vedkommende stat, jf. utleveringsloven § 1 og § 3 tredje ledd.

Etter EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 2 nr. 1, skal utlevering kunne skje for handlinger som kan straffes i anmodende stat med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minst 6 måneder. I tillegg må handlingen kunne straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minst 12 måneder i den anmodende staten. Kravet til strafferamme etter EUs utleveringskonvensjon er derfor lavere enn etter gjeldende rett.

EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 2 utvider også adgangen til aksessorisk utlevering. Aksessorisk utlevering innebærer at det ved utlevering for flere handlinger, er tilstrekkelig at kravet til strafferamme er oppfylt for én av handlingene. Etter utleveringsloven § 3 tredje ledd er kravet i dag at de øvrige handlingene skal kunne medføre fengselsstraff eller anbringelse i anstalt.

4.2.2 Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025

Departementet foreslår i høringsnotatet at Norge anvender de Schengen-relevante reglene i EUs utleveringskonvensjon 1996 overfor Sveits og Liechtenstein. Når det gjelder kravet til strafferamme, innebærer konvensjonens artikkel 2 at utlevering skal skje dersom handlingen som ligger til grunn for begjæringen i anmodende stat kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minimum seks måneder. Bestemmelsen krever i tillegg at handlingen i anmodende stat kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minst 12 måneder. Departementet foreslår ikke endring av utleveringsloven § 3, da det allerede etter annet ledd åpnes for å gjøre unntak fra strafferammekravet etter avtale med fremmed stat. Når det gjelder aksessoriske forhold og utvidelsen av gjeldende rett slik at det er tilstrekkelig at aksessoriske forhold er straffbare etter norsk rett, er dette en endring som allerede er foreslått av Utleverings- og arrestordreutvalget. NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* ble sendt på høring høsten 2022, og forslaget til endring ble derfor ikke behandlet på ny i høringsnotatet 8. januar 2025.

4.2.3 Utleverings- og arrestordreutvalgets forslag

I NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* foreslår utvalget å lempe på kravet til strafferamme, som i dag følger av § 1 første ledd første punktum, og bringe den nye bestemmelsen på linje med utleveringskonvensjonen 1957 (s. 71 flg.). Etter forslaget skal utlevering derfor kunne skje for forhold som etter norsk rett kan medføre fengsel i ett år eller mer, jf. lovforslaget § 12 første ledd. Adgangen for Kongen til å inngå avtale om å fravike kravet til strafferamme foreslås videreført, jf. lovutkastet § 12 tredje ledd.

Når det gjelder aksessoriske forhold foreslår Utleverings- og arrestordreutvalget å endre gjeldende rett slik at det er tilstrekkelig at de aksessoriske forholdene oppfyller kravet til dobbel straffbarhet og ikke lenger er et krav om fengselsstraff. Utvalget viste til at artikkel 1 i annen tilleggsprotokoll til utleveringskonvensjonen 1957 åpner for aksessorisk utlevering for bøteforhold. Norge har tatt forbehold til denne bestemmelsen, og argumentasjonen da forbeholdet ble inngitt var blant annet at utleveringsinstituttet bør reserveres for relativt grovere lovbrudd og at saken ikke bør kompliseres med mindre alvorlige lovbrudd. Utvalget

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

påpekte imidlertid at det for den ettersøkte vil være en fordel å få avgjort alle sine saker samlet. Så lenge minst ett av forholdene oppfyller kravet til strafferamme, påpeker utvalget at forholdsmessighetshensynet langt på vei vil være ivaretatt.

4.2.4 Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025

Advokatforeningen, Riksadvokaten, Politidirektoratet, Politihøgskolen og Finnmark politidistrikt har kommet med innspill til lempeligere krav til strafferamme for utlevering til Sveits og Liechtenstein.

Advokatforeningen er ikke enig i departementets forslag om å oppheve kravet om strafferamme for lovbrudd som ligger til grunn for utleveringen.

Finnmark politidistrikt, Politidirektoratet og Riksadvokaten uttaler seg generelt om forenklingene i utleveringsloven i forholdet til Sveits og Liechtenstein og fremholder at de er positive til forslagene. *Riksadvokaten* uttaler blant annet at:

«Sett i lys av den forenklingen som er innført i relasjon til EUs medlemsstater gjennom europeisk arrestordre, fremstår det naturlig å lempe eller forenkle reglene om utlevering i relasjon til Liechtenstein og Sveits, og riksadvokaten ser ikke betenkeligheter ved de foreslåtte endringene.»

Politihøgskolen er enig med departementet i at betenkelighetene ved lavere strafferamme er atskillig mindre når rettsvesenet i anmodende stat har grunnleggende likhetstrekk med det norske. Videre er de enige i at forslaget ikke vil kreve en endring i utleveringsloven § 3, ettersom det allerede foreligger en unntaksadgang i annet ledd. *Politihøgskolen* stiller imidlertid spørsmål ved om departementets forslag i tilstrekkelig grad sikrer at unntaket som gjelder her, fanges opp av rettsanvenderne.

4.2.5 Høringsinstansenes syn – utleverings- og arrestordreutvalgets forslag

Det nasjonale statsadvokatembetet, Oslo Statsadvokatembeter, Kripas og Oslo politidistrikt har inngitt merknader til utleverings- og arrestordreutvalgets forslag om aksessoriske forhold og strafferammen og er i stor grad positive til utvalgets forslag. *Det Nasjonale Statsadvokatembetet og Kripas* har imidlertid påpekt at begrepet «aksessoriske forhold» bør klargjøres og dersom det benyttes i lovbestemmelsens tittel, bør det også gjenfinnes i

bestemmelsen. *Oslo Statsadvokatembeter* uttaler kun at utlevering for aksessoriske forhold anses lite kontroversielt og kommenteres derfor ikke. *Oslo politidistrikt* deler utvalgets syn vedrørende aksessoriske forhold og vurderingen av straffbarheten.

4.2.6 Departementets vurdering

Utleverings- og arrestordreutvalget foreslår å endre strafferammekravet i utleveringsloven § 3 første ledd slik at utlevering kan skje for handlinger som etter norsk rett kan medføre fengsel i ett år eller mer. Departementet vil vurdere dette nærmere i forbindelse med den videre oppfølgingen av utvalgets forslag.

EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 2 har et lavere strafferammekrav enn det som følger av utleveringsloven § 3 første ledd. Departementet presiserer at det ikke er tale om å oppheve kravet til strafferamme, som påpekt av *Advokatforeningen*. Det vil fortsatt gjelde et krav om strafferamme i anmodende stat på minst 12 måneder etter konvensjonen. I anmodende stat vil strafferammekravet være minst seks måneder. Den lavere strafferammen vil kun gjelde i saker om utlevering mellom Norge, Sveits og Liechtenstein. Departementet bemerker at det for overlevering mellom Norge, Island og EU-statene, allerede i dag ikke oppstilles noe strafferammekrav i staten som mottar arrestordren, jf. arrestordreloven §§ 6 og 17. Med andre ord er det allerede en videre anledning til overlevering mellom EU og Norge og Island enn det som nå foreslås skal gjelde mellom Norge, Sveits og Liechtenstein. Sveits og Liechtenstein er stater som står Norge nær både rettslig og politisk, og skiller seg ikke ut fra EU-landene på dette området. Betenkelighetene ved lavere strafferamme i anmodende stat er atskillig mindre når rettsvesenet i anmodende stat har grunnleggende likhetstrekk med det norske. Selv om forslaget innebærer at norske myndigheter potensielt må utlevere for mindre alvorlige handlinger, får det kun virkning overfor disse to landene. Departementet kan derfor ikke se at det foreligger betenkeligheter med å senke strafferammekravet i saker om utlevering mellom Norge, Sveits og Liechtenstein. Endelig må det tas i betraktning at konvensjonens artikkel 2 krever at handlingen må kunne straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon på minst 12 måneder i den anmodende staten. Dette vil formentlig sikre at Norge ikke risikerer å utlevere lovbrøyttere for rent bagatellmessige forhold.

Utleveringsloven § 3 annet ledd gir Kongen fullmakt til å avtale med fremmed stat at utlevering skal skje ved lavere strafferamme enn det som er angitt i utleveringsloven § 3 første ledd. Avtalene med Sveits og Liechtenstein om anvendelsen av de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 vil være slike avtaler. For utlevering til Sveits eller Liechtenstein innebærer avtalene at kravet til strafferammen i Norge vil være seks måneder. For staten som begjærer utlevering, vil kravet til strafferammen være frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i minst 12 måneder.

For å sikre at unntaket i strafferammekravet ved utlevering til Sveits og Liechtenstein fanges opp av rettsanvenderne, vil departementet innta informasjon om dette i departementets rundskriv om utlevering.

Når det gjelder aksessoriske handlinger, er departementet enig i Utleverings- og arrestordreutvalgets forslag om at det er tilstrekkelig at disse handlingene er straffbare etter norsk rett. Dette innebærer at loven vil åpne for aksessorisk utlevering for handlinger som kan straffes med bøter og andre strafferettslige reaksjoner, så lenge ett av forholdene vedkommende utleveres for oppfyller strafferammekravet etter hovedregelen. Ingen av høringsinstansene hadde innsigelser til dette forslaget. Departementet foreslår å gjøre denne endringen generell, slik at den ikke er begrenset til å gjelde for Sveits og Liechtenstein. Dette gjør at Norge kan trekke sitt forbehold til artikkel 1 til annen tilleggsprotokoll til utleveringskonvensjonen 1957. Siden departementet endrer någjeldende utleveringslov, gjøres det kun en mindre endring i gjeldende ordlyd i utleveringsloven § 3 tredje ledd.

4.3 Fiskale lovbrudd og amnesti (konvensjonens artikkel 6 og artikkel 9)

4.3.1 Gjeldende rett

EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 6 gjelder fiskale lovbrudd, det vil si lovbrudd som skader statens finanser. Bestemmelsen slår fast at utlevering for fiskale lovbrudd skal skje hvis vilkårene etter bl.a. konvensjonen er oppfylt, dersom forholdet utgjør et tilsvarende straffbart forhold etter den anmodede stats lovgivning. Utleveringsloven regulerer ikke særskilt fiskale lovbrudd. Utlevering kan dermed skje for slike lovbrudd, hvilket er i samsvar med EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 6.

EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 9 slår fast at utlevering ikke kan skje for forhold som er omfattet av amnesti i anmodede stat. Utleveringsloven har ingen uttrykkelig bestemmelse om amnesti, men utlevering kan bare skje når handlingen, eller tilsvarende handling, etter norsk lov kan medføre fengsel i mer enn ett år, jf. § 3 første ledd. Dette innebærer at det heller ikke må være gitt amnesti for forholdet i Norge for at utlevering kan finne sted. Norsk rett er således i tråd med konvensjonen artikkel 9.

4.3.2 Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025

Departementet foreslår ingen lovendringer i høringsnotatet for å kunne anvende artikkel 6 i EUs utleveringskonvensjon 1996 ovenfor Sveits og Liechtenstein, fordi det ikke foreligger noen hindringer for å utlevere for fiskale lovbrudd i gjeldende utleveringslov.

Når det gjelder amnesti i artikkel 9 i EUs utleveringskonvensjon, innebærer utleveringslovens krav til dobbel straffbarhet at utlevering uansett skal nektes for forhold som det er gitt amnesti for i Norge, og departementet mener derfor det ikke er nødvendig med en endring av utleveringsloven på nåværende tidspunkt.

4.3.3 Utleverings- og arrestordreutvalgets forslag

I NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* går utvalget inn for å videreføre gjeldende rett og uttaler at de ikke ser et behov for særskilte lovbestemmelser for fiskale lovbrudd.

Videre foreslår utvalget at det inntas en egen bestemmelse om amnesti. Det vises likevel til at amnesti sjelden besluttes i Norge og egentlig vil bli overflødig som en egen avslagsgrunn for utlevering, se NOU 2022: 15 punkt 8.14.4 side 138. I utvalgets forslag er amnesti foreslått som en fellesbestemmelse også for arrestordre. Som utvalget peker på innebærer kravet til dobbel straffbarhet at utlevering uansett skal nektes for forhold som det er gitt amnesti for i Norge.

4.3.4 Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025

Politihogskolen, som eneste høringsinstans med innspill til dette forslaget, slutter seg til departementets syn om at det ikke er nødvendig med endringer i norsk lov for å innfri forpliktelsene etter konvensjonen.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

4.3.5 Høringsinstansenes syn – utleverings- og arrestordreutvalgets forslag

Det er ingen høringsinstanser som har innspill til dette.

4.3.6 Departementets vurdering

Departementet opprettholder forslaget i høringsnotatet om at det ikke er nødvendig å regulere fiskale lovbrudd særskilt i utleveringsloven. Etter som det etter norsk rett ikke foreligger hindringer for å utlevere for fiskale lovbrudd, vil det ikke være behov for en slik bestemmelse for å etterleve artikkel 6 i EUs utleveringskonvensjon 1996.

Etter departementets syn er det ikke nødvendig med endring av utleveringsloven med hensyn til amnesti på nåværende tidspunkt. Departementet opprettholder derfor sitt forslag som omtalt i høringsnotatet. Departementet vil imidlertid vurdere dette nærmere i forbindelse med oppfølging av forslagene i NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven*.

4.4 Foreldelse (konvensjonens artikkel 8)

4.4.1 Gjeldende rett

Utlevering kan ikke skje når adgangen til strafforfølgning eller straffullbyrding er foreldet etter norsk lov, jf. utleveringsloven § 9 første punktum. Fremmes begjæringen av en stat som deltar i Schengen-samarbeidet, følger det av § 9 tredje punktum at det med hensyn til avbrytelse av foreldelsesfristen er anmodende stats regler som kommer til anvendelse. Bestemmelsen gjennomfører med dette Schengen-konvensjonen artikkel 62 nr. 1, og får i dag anvendelse overfor Schengen-statene Sveits og Liechtenstein. Det er i rettspraksis lagt til grunn at regelen ikke er begrenset til å gjelde avbrytelse av foreldelsesfristen, men at den også omfatter suspensjon, jf. bl.a. LB-2018-146950. Loven forutsetter at forholdet heller ikke er foreldet i staten som begjærer utlevering gjennom kravet til dobbel straffbarhet, jf. utleveringsloven §§ 1 og 3.

4.4.2 Forslaget i høringsnotatet 8. januar 2025

Departementet foreslår i høringsnotatet 8. januar 2025 å gjennomføre EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 8 ved å endre utleveringsloven § 9 tredje punktum slik at den harmonerer med ordlyden i konvensjonen. Dette innebærer at § 9 første

punktum ikke skal gjelde ved utlevering til stater som deltar i Schengen-samarbeidet, slik at utlevering til Schengen-statene Sveits og Liechtenstein i utgangspunktet ikke kan nektes fordi forholdet ville vært foreldet i Norge. Endringen i seg selv vil ikke innebære en plikt til utlevering når forholdet er foreldet etter norsk rett, men opphever forbudet mot utlevering ved foreldelse og gir en adgang til utlevering i disse tilfellene. Utlevering kan uansett nektes ved foreldelse dersom begjæringen gjelder straffbare forhold som den anmodende staten ifølge sin lovgivning har jurisdiksjon over, jf. reservasjonen i artikkel 8 nr. 2. Departementet foreslår å begrense unntaket ved at utlevering fortsatt skal nektes ved foreldelse dersom begjæringen gjelder straffbare forhold som er helt etter delvis begått på norsk territorium.

4.4.3 Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025

Både *Riksadvokaten* og *Politihøgskolen* er positive til departementets forslag til endringer og støtter at reglene overfor Schengen-statene Sveits og Liechtenstein harmonerer med foreldelsesreglene overfor EU-statene. *Advokatforeningen* uttaler at de er negative til at det skal gis adgang til å utlevere borgere på bakgrunn av straffbare forhold som etter norsk rett er foreldet. Det etterspørres en prinsipiell vurdering av dette og påpekes at det synes å være en lovteknisk uheldig løsning at forbudet oppheves samtidig som det innføres en lovfestet unntaksregel.

4.4.4 Departementets vurdering

Departementet anser det ikke betenkelig å innføre de samme mulighetene for utlevering til Schengen-statene Sveits og Liechtenstein, som allerede er innført for EU-statene. Departementet påpeker at endringen i seg selv ikke vil medføre en plikt til utlevering når forholdet er foreldet etter norsk rett, men det vil gi en adgang til utlevering i disse tilfellene. Sveits og Liechtenstein har i likhet med Norge rettssystemer som bygger på rettsstatsprinsipper, med stor vekt på domstolenes uavhengighet og borgernes rettsikkerhet. Departementet presiserer at man ikke ønsker å utvide regelverket mer overfor Schengen-statene Sveits og Liechtenstein enn hva man har gjort for EU-statene. Det følger av arrestordreloven at en arrestordre skal avslås dersom handlingen er foreldet, og begått helt eller delvis på norsk territorium, jf. arrestordreloven § 8 første ledd bokstav k. Det er derfor nødvendig å lovfeste et tilsva-

rende unntak også i utleveringsloven. Departementet opprettholder på denne bakgrunn forslaget slik det fremgår i høringsnotatet.

4.5 Oversendelse av utleveringsbegjæringer og sentralmyndighet (konvensjonens artikkel 13)

4.5.1 Gjeldende rett

Utleveringsloven § 13 regulerer mottak av og krav til utleveringsbegjæringer fra fremmed stat, og bestemmer at utleveringsbegjæringen skal fremsettes diplomatisk vei når ikke annet følger av overenskomst med vedkommende stat. Schengen-konvensjonen artikkel 65 gir anvisning på en enklere oversendelsesmåte og gjelder i dag overfor Schengen-statene Sveits og Liechtenstein. Utleveringsloven § 13 annet til femte ledd bestemmer hvilke opplysninger en utleveringsbegjæring skal inneholde og hvilke dokumenter som skal vedlegges begjæringen. Etter utleveringsloven § 13 tredje ledd skal det ved begjæring om utlevering til rettsforfølging fra fremmed stat vedlegges original eller bekreftet avskrift av pågripelsesbeslutning eller annen beslutning som er utferdiget i samsvar med vedkommende stats lovgivning og som forutsetter at det er skjellig grunn til mistanke mot vedkommende for den straffbare handlingen. Ved utlevering til fullbyrding av dom, skal den fallende dommen vedlegges i original eller bekreftet avskrift, jf. utleveringsloven § 13 fjerde ledd.

Kravet til original eller bekreftet avskrift skal tolkes strengt, og det er ikke tilstrekkelig at det foreligger en ubekreftet kopi, jf. HR-2017-985-U avsnitt 12. Kravet ble imidlertid lempet på i midlertidig lov 17. juni 2022 nr. 60 om tilpasninger i regelverket om internasjonalt samarbeid som følge av utbruddet av covid-19 § 4 annet og tredje ledd. Etter disse bestemmelsene var det tilstrekkelig at det forelå en kopi av pågripelsesbeslutningen eller dommen. De midlertidige reglene ble opphevet 1. juli 2023.

Forsendelsesmåten for utleveringsbegjæringen er ikke uttrykkelig regulert i utleveringsloven. Imidlertid vil § 13 tredje ledd i utgangspunktet være til hinder for at anmodende stat kan oversende utleveringsbegjæring til Norge via telefaks slik det er foreskrevet i EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 13 nr. 3.

EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 13 bestemmer at statene skal utpeke en sentralmyndighet som er ansvarlig for å oversende og motta utleveringsbegjæringer med vedlegg. Det bestem-

mes videre at utleveringsbegjæringen med vedlegg kan oversendes per telefaks, jf. nr. 3. For å verifisere hvorvidt begjæringen er ekte kan anmodende stat bekrefte at dokumentene tilsvarer originaldokumentene, jf. nr. 5. Dersom anmodende stat betviler at dokumentene tilsvarer originaldokumentene, kan sentralmyndigheten kreve at anmodende stat oversender originaler eller bekreftede kopier innen rimelig tid.

4.5.2 Høringsnotatet 8. januar 2025

Departementet påpekte i høringsnotatet at EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 13 ikke vil medføre noen realitetsendring sammenliknet med dagens praksis. Utleveringsbegjæringer oversendes allerede i dag mellom sentralmyndighetene i Norge, Sveits og Liechtenstein i medhold av Schengen-konvensjonen.

Departementet påpekte i høringsnotatet at telefaks er en utdatert og usikker forsendelsesmåte, som i svært liten grad brukes i internasjonalt rettslig samarbeid i dag. Det var derfor ikke ønskelig å foreslå en lovendring som tillater oversendelse av utleveringsbegjæringer med telefaks. Departementet foreslår i stedet å gå videre med forslaget i NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* hva gjelder krav til dokumentene som skal følge med utleveringsbegjæringer og åpne for at det er tilstrekkelig å motta kopi av dom eller pågripelsesbeslutning.

4.5.3 Utleverings- og arrestordreutvalget forslag

I NOU 2022: 15 *Utleverings- og arrestordreloven* foreslår utvalget å lempe på kravet til original dom eller pågripelsesbeslutning som vedlegg til utleveringsbegjæringen. Utvalget påpekte at en lemping av originalkravet vil innebære at det blir vanskeligere å verifisere dokumentets opphav og at innholdet i dokumentet samsvarer med originaldokumentet. Det ble også fremhevet at utleveringskonvensjonen 1957 krever at avgjørelsen foreligger i original eller bekreftet avskrift. Utvalget kom likevel frem til at det var gode grunner for å lempe på kravet om originaldokument. Det ble vist til at flere stater benytter elektroniske løsninger, slik at en rekke dokumenter kun foreligger elektronisk. Det ble også fremhevet at Europarådets fjerde tilleggsprotokoll til utleveringskonvensjonen 1957 åpner for å bare vedlegge kopi av avgjørelsen. Norge er ikke tilsluttet denne protokollen, men utvalget påpeker at dette er illustrerende for at man i enkelte internasjonale fora beveger seg bort

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

fra originalkrav. Utvalget fremhevet også at forslaget om å lempe på originalkravet måtte ses i sammenheng med utvalgets forslag om at begjæringen som hovedregel må fremsendes via diplomatiske kanaler.

4.5.4 Høringsinstansenes syn – høringsnotatet 8. januar 2025

Politihøgskolen er positiv til departementets merknad i høringsbrev av 8. januar 2025 om å åpne for å motta kopi av dokumenter i utleveringssaker. *Politihøgskolen* fremhever at også den siktede vil være tjent med en effektivisering av informasjonsutvekslingen mellom landene.

4.5.5 Høringsinstansenes syn – utlevering og arrestordreutvalgets forslag

Politihøgskolen og *Vestfold, Telemark og Buskerud Statsadvokatembeter* har kommentert utvalgets forslag hva gjelder krav til dokumenter som skal medfølge begjæringen. *Politihøgskolen* påpeker at de er enige i at dersom begjæringen blir fremsendt gjennom diplomatiske kanaler, blir dens autenticitet vurdert og prøvd i flere ledd. De finner det imidlertid mer betenkelig å gå bort fra kravet til original eller bekreftet kopi når utvalget samtidig går inn for at begjæringer kan sendes elektronisk. Det fremheves at hvorvidt rettsikkerheten til den ettersøkte ivaretas tilstrekkelig, vil avhenge av de teknologiske løsningene som i fremtiden anerkjennes i denne sammenheng. *Vestfold, Telemark og Buskerud Statsadvokatembeter* støtter utvalgets forslag og uttaler at de ikke kan se noen betenkeligheter ved de foreslåtte endringene om å lempe på originalkravet.

4.5.6 Departementets vurdering

Når det gjelder fremsendelseskanalen for utleveringsbegjæringer mellom sentralmyndighetene til Norge, Sveits og Liechtenstein, medfører ikke avtalene med Sveits og Liechtenstein behov for lovendring.

For krav til dokumentene som vedlegges utleveringsbegjæringen og fremsendelsesmåten, er departementet enig i utvalgets forslag om å fjerne kravet til original eller bekreftet avskrift av pågripelsesbeslutning eller dom i utleveringsloven § 13 tredje og fjerde ledd. Departementet fastholder forslaget om å endre utleveringsloven § 13 for så vidt gjelder dette kravet. Departementet foreslår videre å gjøre endringen generell, slik at den ikke er begrenset til å gjelde for Sveits og Liechtenstein.

Mange stater har, i likhet med Norge, innført digital saksbehandling i domstolene. Endringen fjerner usikkerheten om et dokument mottatt fra utlandet er å anse som en original eller bekreftet kopi, og gjør det klart at en kopi er tilstrekkelig. Det sentrale er at utleveringsdokumentene er fremsatt av kompetent myndighet på rett måte. Departementet må foreta rimelige undersøkelser for å sikre utleveringsbegjæringens autenticitet, og fremsendelseskanalen vil fortsatt være diplomatisk vei, hvis ikke annet følger av overenskomst med fremmed stat, jf. utleveringsloven § 13 første ledd. Til *Politihøgskolens* høringsuttalelse til NOU 2022: 15, bemerker departementet at selv om utvalget foreslår å åpne for digital fremsendelse, innebærer ikke dette en lempning for så vidt gjelder hvilke myndigheter dokumentene skal fremsendes gjennom. Fordi utleveringsloven § 13 oppstiller et krav til original eller bekreftet kopi, vil ikke forsendelsesmåten i praksis kunne være annet enn per post eller kurer. Ved å lempe på originalkravet i § 13 tredje ledd bestemmelsen vil andre forsendelsesmåter være mulig, men fremsendelsen må fortsatt skje diplomatisk vei, hvis ikke annet følger av overenskomst med fremmed stat. Fristen for å fremsende en utleveringsbegjæring blir ofte satt til 4 uker, jf. utleveringsloven § 20 første ledd, og en lemping av kravet til original eller bekreftede avskrifter i § 13 tredje og fjerde ledd vil etter departementets syn avhjelpe tidspresset for anmodende myndighet slik at utleveringsdokumentene mottas innen fristen.

5 Gjensidig hjelp i straffesaker – samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet (EPPO)

5.1 Innledning

Reglene om internasjonal rettslig bistand i utleveringsloven kap. V, forskrift om internasjonalt samarbeid i straffesaker og domstoloven §§ 46 flg. regulerer samarbeid med utenlandske myndigheter (fremmede stater) i straffesaker.

EU har opprettet en egen påtalemyndighet, European Public Prosecutor's Office (EPPO), som er et overnasjonalt og uavhengig unionsorgan med ansvar for å etterforske og strafforfølge kriminalitet mot EUs finansielle interesser. EPPO ble etablert gjennom forordning (EU) 2017/1939 om gjennomføring av styrket samarbeid om opprettelsen av Den europeiske påtalemyndighet («EPPO-forordningen»), og ble operasjonelt i juni 2021. EPPO består av to ulike nivåer: sentralt og nasjonalt. EPPO sentralt, med hovedsete i Luxembourg, består av en overordnet statsadvokat (European Chief Prosecutor), en statsadvokat fra hver av de deltakende EU-statene (22 stykker) og en administrativ leder. Det nasjonale nivået består på sin side av særskilt delegerte statsadvokater i de deltakende statene. Disse har ansvar for å etterforske og iretteføre saker som faller inn under EPPOs virkeområde og mandat i deres land, men er underlagt EPPO sentralt. Sakene føres for nasjonale domstoler og aktorer av de delegerte EPPO-statsadvokatene i vedkommende stat. EPPO sentralt overvåker på sin side bl.a. etterforskningen og strafforfølgingen som gjennomføres på nasjonalt nivå. For å fungere tilstrekkelig effektivt er EPPO avhengig av bistand til bevissikring også fra stater utenfor EU.

5.2 Gjeldende rett

Utleveringsloven kapittel V regulerer rettslig bistand til etterforskning i «fremmede stater» og

domstoloven § 46 regulerer rettslig bistand til «utenlandske myndigheter». De norske reglene for rettslig samarbeid i straffesaker regulerer dermed i utgangspunktet mellomstatlig samarbeid. Det er derfor gitt særregler om bistand til Den internasjonale straffedomstolen og Jugoslavia- og Rwandatribunalene i lover 24. juni 1994 nr. 38 og 15. juni 2001 nr. 65.

Selv om utleveringsloven og domstoloven i utgangspunktet regulerer mellomstatlig samarbeid, er ikke norske myndigheter helt avskåret fra å yte rettslig bistand til overnasjonale organer og internasjonale mekanismer. Norske myndigheter kan for eksempel yte bistand basert på frivillighet, som frivillig avhør og forkynninger.

Norske myndigheter har også anledning til å anmode om bistand fra utenlandsk myndighet til å gjennomføre enhver beslutning og ethvert tiltak som det ellers er adgang til etter loven, jf. utleveringsloven § 23 b og domstoloven §§ 47 og 48. Loven regulerer imidlertid ikke adgang til å anmode om bistand fra overnasjonale organer eller internasjonale mekanismer. Straffeprosessutvalget foreslår i sin utredning NOU 2016: 24 *Ny straffeprosesslov* å fastholde gjeldende rett for så vidt gjelder norske myndigheters adgang til å anmode utenlandsk myndighet om bistand i straffesaker. Det presiseres at reglene må kunne gis analogisk anvendelse dersom utviklingen gjør det aktuelt for norske myndigheter å søke bistand direkte hos overnasjonale organer, jf. punkt 15.3.2 s. 350. Tilsvarende adgang til å anvende reglene analogisk gjelder trolig også i dag. Norske myndigheter vil kunne be om bistand fra EPPO og eventuelle andre overnasjonale organer etter analogisk anvendelse av utleveringsloven § 23 b.

Som nevnt i punkt 2.1, har Riksadvokaten overfor departementet uttrykt behov for å klargjøre hjemmelsgrunnlaget for at norske myndigheter kan yte bistand til EPPO.

5.3 Høringsnotatet 8. januar 2025

I høringsnotatet 8. januar 2025 foreslår departementet en særregulering for samarbeid med EPPO.

Departementet begrunnet dette primært med at Norge har et særlig tett samarbeid med EU gjennom EØS- og Schengen-samarbeidet, og at EPPO derfor står i en særstilling. EPPO har et viktig mandat, og det er derfor ønskelig å bistå EPPO i størst mulig utstrekning innenfor rammene av nasjonal lov.

Departementet vurderte videre hvorvidt samarbeid med EPPO kan gjøres i tråd med gjeldende regelverk. EPPO sentralt er et overnasjonalt organ som faller utenfor anvendelsesområdet til utleveringsloven hva gjelder anmodninger som omfatter bruk av tvangsmidler. Mer usikkert er det om EPPO nasjonalt er å anse som en utenlandsk myndighet og følgelig faller innenfor lovens virkeområde. For å rydde unna enhver tvil om, og i hvilken utstrekning, norske myndigheter kan bistå EPPO, foreslår departementet å legge til en bestemmelse i utleveringsloven som særskilt regulerer samarbeidet med EPPO.

Ettersom EPPO er et EU-organ bestående på sentralt nivå av egne statsadvokater utnevnt av EU-stater, samt særskilt beskikkede statsadvokater på nasjonalt nivå, foreslår departementet at norske myndigheter skal yte bistand i tilsvarende utstrekning overfor EPPO, både nasjonalt og sentralt, som overfor EU-stater.

5.4 Høringsinstansenes syn

Riksadvokaten, Politihøgskolen, Nordland statsadvokatembeter, Politidirektoratet og Innlandet

politidistrikt er de høringsinstansene som har uttalt seg om forslaget. Alle høringsinstansene er positive til forslaget. *Nordland statsadvokatembeter* påpeker at de kan tenke seg at forkortelsen EPPO inntas i lovbestemmelsen i en parentes, for å sikre en mer tilgjengelig lovtekst. *Riksadvokaten* påpeker at den foreslåtte bestemmelsen avhjelper den rettslige tvilen som tidligere er påpekt av riksadvokaten i forbindelse med samarbeid med EPPO.

5.5 Departementets vurdering

Departementet foreslår å innføre en egen lovbestemmelse om rettslig bistand til EPPO, se forslag til ny § 23 c. Norge har allerede et tett samarbeid med EU gjennom blant annet EØS og Schengen-samarbeidet, og gjennom avtale inngått 19. desember 2003 om gjensidig hjelp i straffesaker. EPPOs formål er å etterforske og strafforfølge misbruk av EUs finansielle midler. Godt samarbeid over landegrensene er viktig for å kunne bekjempe økonomisk kriminalitet. Det er derfor viktig å legge til rette for at norske myndigheter skal kunne yte bistand i tilsvarende utstrekning overfor EPPO som overfor EU-stater. I likhet med *Riksadvokaten* mener departementet at en egen bestemmelse som regulerer dette samarbeidet avhjelper den rettslige tvilen som tidligere har eksistert. Departementet har, av lovtekniske grunner, ikke foreslått å innta forkortelsen EPPO i bestemmelsen, slik *Nordland statsadvokatembeter* har foreslått. Forkortelsen er imidlertid benyttet i spesialmerknadene til bestemmelsen. Se for øvrig spesialmerknadene til utleveringsloven § 23 c i punkt 7.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet foreslår å gjennomføre de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 i norsk rett. Endringene som gjelder Sveits og Liechtenstein estimeres å ha en marginal påvirkning på antall saker per år. Departementet bemerker at det i dag anslagsvis mottas 1–3 utleveringssaker fra Sveits i året. De øvrige foreslåtte forenklingene i utleveringsloven vil kunne effektivisere saksbehandlingen av utleveringssakene noe, men vil ikke ha betydning for antallet innkommende saker, og antas ikke å få økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

Forslaget om å åpne for samarbeid med EPPO innebærer en klargjøring av dagens hjemmels-

grunnlag, og medfører at rettsanmodninger fra EPPO vil behandles på samme måte som øvrige rettsanmodninger Norge mottar fra EUs medlemsstater. Departementet antar at det vil dreie seg om et begrenset antall saker som må tas innenfor gjeldende budsjетtrammer.

Samlet sett er det ikke grunn til å tro at forslagene vil medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning, eller kreve økte bevilgninger. Eventuelle merkostnader som følger av forslagene dekkes innenfor Justis- og beredskapsdepartementets gjeldende budsjетtrammer.

7 Merknader til de enkelte bestemmelsene i lovforslaget

Til § 3

Bestemmelsens tredje ledd innebærer at dersom en person er begjært utlevert for flere lovbrudd, er det tilstrekkelig at kravet om strafferamme er oppfylt for ett av lovbruddene. Dette betegnes som aksessorisk utlevering. Endringen i bestemmelsens *tredje ledd* innebærer at det ikke lenger vil være et krav om at aksessoriske handlinger kan straffes med fengselsstraff eller anbringelse i anstalt. Handlingen må imidlertid fortsatt være straffbar både etter norsk og anmodende stats rett. Dette medfører at handlinger som kan straffes med bøter, rettighetstap eller annen straff, og som ikke innebærer fengsel, vil kunne være del av en utleveringssak så lenge minst ett av lovbruddene oppfyller kravet til strafferamme som følger av første eller annet ledd. Se de alminnelige merknadene i punkt 4.2.6.

Til § 9

Endringen i *tredje punktum* innebærer at utlevering til en Schengen-stat kan finne sted selv om adgangen til henholdsvis strafforfølgning eller fullbyrding av straffen er foreldet etter norsk rett, med mindre forholdet er begått på norsk territorium. Bestemmelsen gjennomfører EUs utleveringskonvensjon 1996 artikkel 8, se nærmere de alminnelige merknadene i punkt 4.4. Statene som deltar i Schengen-samarbeidet og omfattes av paragrafen her, er Sveits og Liechtenstein. Det er i utgangspunktet foreldelsesreglene i anmodende Schengen-stat som skal legges til grunn ved vurderingen av om utlevering skal skje. Forholdet kan derfor ikke være foreldet i landet som begjærer utlevering. Bestemmelsen innebærer at utleveringsbegjæringen alltid skal avslås dersom forholdet er foreldet og ble begått helt eller delvis på norsk territorium, herunder på Svalbard, Jan Mayen eller i de norske bilandene, eller i andre områder underlagt norsk jurisdiksjon. Dette tilsvarer arrestordreloven § 8 første ledd bokstav k. Utover dette opphever bestemmelsen forbudet mot utlevering ved foreldelse, og gir en adgang, men ingen plikt til utlevering når forholdet er for-

eldet etter norsk rett. Se de alminnelige merknadene i punkt 4.4.4.

Til § 13

Endringene i *tredje og fjerde ledd* innebærer at det er tilstrekkelig å motta kopi av pågripelsesbeslutning eller fellende dom, og at kravet til original eller bekreftet kopi fjernes. Mange stater har digital saksbehandling i domstolene, og en digital versjon vil nå være tilstrekkelig. Det gjøres ingen endring i fremsendelsesmåten, slik at denne fortsatt vil følge av § 13 første ledd. Endringen muliggjør imidlertid at dokumentene kan mottas elektronisk. Se de alminnelige merknadene i punkt 4.5.6.

Til § 23 c

Bestemmelsen er ny og regulerer i hvilken utstrekning norske myndigheter skal yte bistand til Den europeiske påtalemyndighet, EPPO. Se nærmere de alminnelige merknadene punkt 5. Etter bestemmelsen skal norske myndigheter bistå EPPO i samme utstrekning som det ytes bistand til EU-stater i dag. Det betyr at norske myndigheter i utgangspunktet vil være forpliktet til å yte bistand, jf. utleveringsloven § 23 a første ledd, med mindre det foreligger en avslagsgrunn. Slike avslagsgrunner er angitt i utleveringsloven § 23 a annet og tredje ledd, men tredje ledd bokstav a gjelder ikke for anmodninger fra en stat som er tilsluttet Schengen-samarbeidet eller Den europeiske union. Dette innebærer at tredje ledd bokstav a ikke vil gjelde for anmodninger fra EPPO. De angitte avslagsgrunnene i § 23 a er imidlertid ikke uttømmende, jf. «så vidt mulig» i første ledd. Bestemmelsen inneholder en sikkerhetsventil som åpner for avslag dersom andre forhold gjør at det ikke er mulig å gjennomføre bistandshandlingen, for eksempel på grunn av praktiske forhold eller at det ikke er hjemmel i norsk rett til å etterkomme den. Departementet bemerker imidlertid at den skjønnsmessige friheten til å avslå en rettsanmodning som følger av § 23 a tredje ledd, vil være begrenset av våre

folkerettslige forpliktelser til å etterkomme rettsanmodninger som for eksempel Den europeiske konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker 10. april 1959 med protokoller eller Avtale mellom Den europeiske union og Republikken Island og Kongeriket Norge om anvendelsen av visse bestemmelser i konvensjonen av 29. mai 2000 om gjensidig hjelp i straffesaker mellom Den europeiske unions medlemsstater og i protokoll av 2001 til denne konvensjon. Ved anmodning om bruk av tvangsmidler gjelder dessuten ytterligere skranke, se nærmere § 24, men det innebærer eksempelvis at unntaket i § 24 tredje ledd annet punktum får tilsvarende anvendelse for EPPO. Ny

§ 23 c angir at en anmodning om rettslig bistand skal behandles på tilsvarende måte som anmodninger fra stater i Den europeiske union. Dette innebærer at bestemmelser om rettslig samarbeid i blant annet domstoloven og utleveringsloven gjelder tilsvarende i samme utstrekning som de får anvendelse overfor en EU-stat. Oppstillingen er ikke uttømmende, og i den grad andre lovbestemmelser får anvendelse i saker om gjensidig hjelp i straffesak for en EU-stat, vil de også kunne anvendes overfor EPPO. Forskrift om internasjonalt samarbeid i straffesaker kommer til anvendelse så langt den passer. Se de alminnelige merknadene i punkt 5.5.

8 Konklusjon og tilråkning

Avtalene med Sveits og Liechtenstein om å anvende de Schengen-relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 inngås ved noteveksling med de respektive landene. Avtaleinngåelse ved noteveksling medfører at avtalene trer i kraft med det samme. Vanligvis innhentes Stortingets samtykke etter at en folkerettslig avtale er undertegnet, men før den er rettslig bindende for Norge. Fordi ikrafttredelsestidspunktet her sammenfaller med svarnoten, er det nødvendig å be om Stortingets samtykke til avtaleinngåelse før notevekslingen finner sted.

Justis- og beredskapsdepartementet anbefaler at Stortinget samtykker til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av

Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon fra 1996.

Justis- og beredskapsdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996.

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og vedtak om samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996 i samsvar med et vedlagt forslag.

A

Forslag

til lov om endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.)

I

I lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lov-
brytere gjøres følgende endringer:

§ 3 tredje ledd skal lyde:

3. Utlevering til rettsforfølgning eller fullbyr-
ding av dom for flere handlinger kan finne sted
selv om vilkårene i første ledd bare er oppfylt *for*
en av handlingene, forutsatt at de øvrige *handlin-*
gene er straffbare etter norsk og vedkommende
fremmede stats lov.

§ 9 tredje punktum skal lyde:

*Første punktum gjelder ikke ved utlevering til en stat
som deltar i Schengen-samarbeidet med mindre for-
holdet er begått helt eller delvis i Norge, under dette
på Svalbard, Jan Mayen og i de norske bilandene,
eller i andre områder underlagt norsk jurisdiksjon.*

§ 13 tredje og fjerde ledd skal lyde:

3. Ved begjæring om utlevering til rettsforføl-
ging skal vedlegges original eller *kopi* av pågripel-

sesbeslutning eller annen beslutning som er utfer-
diget i samsvar med vedkommende stats lovgiv-
ning og som forutsetter at det er skjellig grunn til
mistanke mot vedkommende for den straffbare
handling.

4. Ved begjæring om utlevering til fullbyrding
av dom skal den fellende dom vedlegges i original
eller *kopi*.

Ny § 23 c skal lyde:

§ 23 c

En anmodning om rettslig bistand fra Den
europeiske påtalemyndighet skal behandles på til-
svarende måte som anmodninger fra stater i Den
europeiske union.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.
Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmel-
sene til forskjellig tid.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

B

Forslag

til vedtak om samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

I

Stortinget samtykker til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om at de Schengen-

relevante bestemmelsene i EUs utleveringskonvensjon 1996 (artikkel 2, 6, 8, 9 og 13) skal anvendes i utleveringssaker mellom landene.

Vedlegg 1

**Council Act of
27 September 1996
drawing up the
Convention relating to
extradition between the
Member States of the
European Union
(96/C 313/02)**

THE COUNCIL OF THE EUROPEAN UNION,

Having regard to the Treaty on European Union, and in particular Article K.3 (2) (c) thereof,

Whereas, for the purposes of achieving the objectives of the Union, the Member States regard the improvement of extradition between the Member States of the European Union as a matter of common interest coming under the cooperation provided for in Title VI of the Treaty;

DECIDES that the Convention, including the Annex thereto, the text of which is appended hereto and which is signed today by the Representatives of the Governments of the Member States of the Union, is hereby drawn up;

RECOMMENDS that it be adopted by the Member States in accordance with their respective constitutional rules.

Done at Brussels, 27 September 1996.

For the Council
M. LOWRY
The President

Convention drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union, relating to extradition between the Member States of the European Union

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 27 September 1996,

**Rådsakt av
27. september 1996
om utarbeidelse av
konvensjon om utlevering
mellom medlemsstatene
i Den europeiske union
(96/C 313/02)**

RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION,

med henvisning til traktaten om Den europeiske union, herunder særlig artikkel K.3 (2) (c), og

som tar i betraktning at medlemsstatene, med henblikk på å oppnå unionens målsetninger, anser en utvidelse av mulighetene for utlevering mellom medlemsstatene i Den europeiske union som et spørsmål om felles interesse, som faller inn under det samarbeidet som er innledet i henhold til traktatens avdeling VI,

BESLUTTER at konvensjonen, inkludert vedlegget til denne, hvis tekst er vedlagt og som er signert i dag av representanter fra medlemsstatenes regjeringer, herved er nedtegnet, og

ANBEFALER at den vedtas av medlemsstatene i samsvar med deres respektive konstitusjonelle regler.

Utført i Brussel, 27. september 1996.

For Rådet
M. LOWRY
President

KONVENSJON utarbeidet på grunnlag av artikkel K.3 i traktaten om Den europeiske union, om utlevering mellom Den europeiske unions medlemsstater

DE HØYE KONTRAHEREDE PARTER i denne konvensjon, Den europeiske unions medlemsstater,

SOM VISER TIL Rådets rettsakt av 27 september 1996,

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

DESIRING to improve judicial cooperation between the Member States in criminal matters, with regard both to prosecution and to the execution of sentences,

RECOGNIZING the importance of extradition in judicial cooperation for the achievement of these objectives,

STRESSING that Member States have an interest in ensuring that extradition procedures operate efficiently and rapidly in so far as their systems of government are based on democratic principles and they comply with the obligations laid down by the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms signed in Rome on 4 November 1950,

EXPRESSING their confidence in the structure and operation of their judicial systems and in the ability of all Member States to ensure a fair trial,

BEARING IN MIND that by Act of 10 March 1995 the Council drew up the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union,

TAKING ACCOUNT of the interest in concluding a Convention between the Member States of the European Union supplementing the European Convention on Extradition of 13 December 1957 and the other Conventions in force on the matter,

CONSIDERING that the provisions of those Conventions remain applicable for all matters not covered by this Convention,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1

General provisions

1. The purpose of this Convention is to supplement the provisions and facilitate the application between the Member States of the European Union:
 - of the European Convention on Extradition of 13 December 1957 (hereinafter referred to as the 'European Convention on Extradition'),
 - the European Convention on the Suppression of Terrorism of 27 January 1977 (hereinafter referred to as the 'European Convention on the Suppression of Terrorism'),
 - the Convention of 19 June 1990 applying the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at their common borders in relations between the

SOM ØNSKER å forbedre det rettslige samarbeidet i straffesaker mellom Den europeiske unions medlemsstater, med hensyn både til rettsforfølgning og fullbyrdelse av dommer,

SOM ERKJENNER at utlevering spiller en viktig rolle for det rettslige samarbeidet i arbeidet for å nå disse målene,

SOM UNDERSTREKER at det er i medlemsstatenes felles interesse å sikre at utleveringsprosedyrene fungerer effektivt og raskt, så fremt deres styreformer bygger på demokratiske prinsipper, og medlemsstatene overholder forpliktelsene i Konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter, undertegnet den 4. november 1950 i Roma,

SOM UTTRYKKER tillit til den måten deres rettssystemer er bygd opp på og virker på, og til samtlige medlemsstaters evne til å sikre en rettferdig rettergang,

SOM HENVISER TIL at Rådet ved rettsakt av 10. mars 1995 utarbeidet konvensjonen om forenklet utleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union,

SOM TAR HENSYN TIL hensiktsmessigheten av at Den europeiske unions medlemsstater inngår en konvensjon som supplerer Den europeiske utleveringskonvensjon av 13. desember 1957, og de andre gjeldende konvensjonene på området,

SOM TAR I BETRAKTNING at bestemmelsene i disse konvensjonene fortsatt gjelder i alle spørsmål som ikke er behandlet i den følgende konvensjonen,

ER BLITT ENIGE OM FØLGENDE:

Artikkel 1

Alminnelige bestemmelser

1. Formålet med denne konvensjon er å utfylle bestemmelsene i og lette anvendelsen mellom Den europeiske unions medlemsstater av:
 - den europeiske konvensjon av 13. desember 1957 om utlevering, heretter kalt «Den europeiske utleveringskonvensjon»,
 - den europeiske konvensjon av 27. januar 1977 om bekjempelse av terrorisme, heretter kalt «Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme»,
 - konvensjon av 19. juni 1990 om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 om gradvis avskaffelse av kontrollen på de felles grenser, i forholdet mellom medlems-

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Member States which are party to that Convention, and

- the first chapter of the Treaty on Extradition and Mutual Assistance in Criminal Matters between the Kingdom of Belgium, the Grand-Duchy of Luxembourg and the Kingdom of the Netherlands of 27 June 1962, as amended by the Protocol of 11 May 1974 (hereinafter referred to as the 'Benelux Treaty') in relations between the Member States of the Benelux Economic Union.
2. Paragraph 1 shall not affect the application of more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States, nor, as provided for in Article 28 (3) of the European Convention on Extradition, shall it affect extradition arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal laws providing for the execution in the territory of a Member State of warrants of arrest issued in the territory of another Member State.

Article 2

Extraditable offences

1. Extradition shall be granted in respect of offences which are punishable under the law of the requesting Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least 12 months and under the law of the requested Member State by deprivation of liberty or a detention order for a maximum period of at least six months.
2. Extradition may not be refused on the grounds that the law of the requested Member State does not provide for the same type of detention order as the law of the requesting Member State.
3. Article 2 (2) of the European Convention on Extradition and Article 2 (2) of the Benelux Treaty shall also apply where certain offences are punishable by pecuniary penalties.

Article 3

Conspiracy and association to commit offences

1. Where the offence for which extradition is requested is classified by the law of the requesting Member State as a conspiracy or an association to commit offences and is punishable by a maximum term of deprivation of liberty or a detention order of at least 12 months, extradition shall not be refused on the ground that the law of the requested Member

statene som er parter i denne konvensjonen, og

- kapittel 1 i traktat om utlevering og gjensidig hjelp i straffesaker mellom Kongeriket Belgia, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriket Nederland av 27. juni 1962, endret ved protokoll av 11. mai 1974, heretter kalt «Benelux-traktaten», for så vidt gjelder forholdet mellom medlemsstatene i Den økonomiske union Benelux.
2. Avsnitt 1 påvirker ikke anvendelsen av gunstigere bestemmelser i bilaterale eller multilaterale avtaler mellom medlemsstatene, og heller ikke, som omhandlet i artikkel 28 nr. 3 i Den europeiske utleveringskonvensjon, avtaler om utlevering som er inngått på grunnlag av ensartet eller gjensidig lovgivning som gir grunnlag for fullbyrdelse på et medlemsstats territorium av arrestordre utstedt på en annen medlemsstats territorium.

Artikkel 2

Straffbare handlinger som kan medføre utlevering

1. Utlevering skal tillates for straffbare handlinger som etter lovgivningen i den anmodende medlemsstat kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon med varighet på minst tolv måneder, og etter lovgivningen i den anmodende medlemsstat kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon med varighet på minst seks måneder.
2. Utlevering kan ikke avslås med den begrunnelse at lovgivningen i den anmodende medlemsstat ikke inneholder bestemmelser om samme type frihetsberøvende reaksjon som lovgivningen i den anmodende medlemsstat.
3. Artikkel 2 nr. 2 i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 2 nr. 2 i Benelux-traktaten kommer tilsvarende til anvendelse når visse straffbare handlinger straffes med bøter.

Artikkel 3

Forbund og sammenslutninger

1. Når den straffbare handlingen det kreves utlevering for betegnes som et forbund eller en sammenslutning om straffbare handlinger etter den anmodende medlemsstatens lovgivning, og den kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon av en varighet på minst tolv måneder, kan utlevering ikke avslås med den begrunnelse at de samme for-

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

State does not provide for the same facts to be an offence, provided the conspiracy or the association is to commit:

- (a) one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism; or
 - (b) any other offence punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months in the field of drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons.
2. For the purpose of determining whether the conspiracy or the association is to commit one of the offences indicated under paragraph 1 (a) or (b) of this Article, the requested Member State shall take into consideration the information contained in the warrant of arrest or order having the same legal effect or in the conviction of the person whose extradition is requested as well as in the statement of the offences envisaged in Article 12 (2) (b) of the European Convention on Extradition or in Article 11 (2) (b) of the Benelux Treaty.
 3. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it reserves the right not to apply paragraph 1 or to apply it under certain specified conditions.
 4. Any Member State which has entered a reservation under paragraph 3 shall make extraditable under the terms of Article 2 (1) the behaviour of any person which contributes to the commission by a group of persons acting with a common purpose of one or more offences in the field of terrorism as in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism, drug trafficking and other forms of organized crime or other acts of violence against the life, physical integrity or liberty of a person, or creating a collective danger for persons, punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months, even where that person does not take part in the actual execution of the offence or offences concerned; such contribution shall be intentional and made having knowledge either of the purpose and the general criminal

hold ikke anses som en straffbar handling etter lovgivningen i den anmodede medlemsstat, når forbundet eller sammenslutningen har som formål å begå:

- (a) En eller flere av de straffbare handlingene som er omhandlet i artikkel 1 og 2 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme, eller
 - (b) Enhver annen straffbar handling som kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon av en varighet på minst tolv måneder, og som angår ulovlig narkotikahandel og andre former for organisert kriminalitet eller andre voldshandlinger som er rettet mot en persons liv, fysiske integritet eller frihet, eller som medfører en kollektiv fare for personer.
2. Ved vurderingen av hvorvidt forbundet eller sammenslutningen har som formål å begå en av de straffbare handlingene som nevnt i denne artikkelens nr. 1 bokstav a eller b, skal den anmodede medlemsstat ta hensyn til opplysningene som fremkommer i pågrepelsesbeslutningen eller en annen beslutning med samme virkning, eller i den felle dommen over personen som begjæres utlevert, samt redegjørelsen for de straffbare handlingene som er omhandlet i artikkel 12 nr. 2 bokstav b i Den europeiske utleveringskonvensjon, eller i artikkel 11 nr. 2 bokstav b i Benelux-traktaten.
 3. Enhver medlemsstat kan, samtidig med avgivelse av notifikasjon som nevnt i artikkel 18 nr. 2 bokstav b, erklære at den forbeholder seg retten til ikke å anvende nr. 1, eller til å anvende den under visse nærmere angitte omstendigheter.
 4. Enhver medlemsstat som har tatt forbehold i medhold av nr. 3, skal gjøre det mulig å utlevere etter vilkårene i artikkel 2 nr. 1 for den adferd hvor en person medvirker til at en gruppe personer som handler med et felles formål, begår en eller flere straffbare handlinger i forbindelse med terrorisme som omhandlet i artikkel 1 og 2 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme, ulovlig narkotikahandel og andre former for organisert kriminalitet eller andre voldshandlinger som er rettet mot en persons liv, fysiske integritet eller frihet, og som medfører en kollektiv fare for personer, når slike straffbare handlinger kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon av en varighet på minst tolv måneder, også når vedkommende ikke deltar i selve utføringen av den eller de aktuelle straffbare handlingene; en slik medvirkning skal være forsettlig, og være

activity of the group or of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

basert på en kjennskap til at gruppen har til hensikt å begå den eller de aktuelle straffbare handlingene.

Article 4

Order for deprivation of liberty in a place other than a penitentiary institution

Extradition for the purpose of prosecution shall not be refused on the ground that the request is supported, pursuant to Article 12 (2) (a) of the European Convention on Extradition or Article 11 (2) (a) of the Benelux Treaty, by an order of the judicial authorities of the requesting Member State to deprive the person of his liberty in a place other than a penitentiary institution.

Article 5

Political offences

1. For the purposes of applying this Convention, no offence may be regarded by the requested Member State as a political offence, as an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.
2. Each Member State may, when giving the notification referred to in Article 18 (2), declare that it will apply paragraph 1 only in relation to:
 - (a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism; and
 - (b) offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3 (4) – to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism.
3. The provisions of Article 3 (2) of the European Convention on Extradition and of Article 5 of the European Convention on the Suppression of Terrorism remain unaffected.
4. Reservations made pursuant to Article 13 of the European Convention on the Suppression of Terrorism shall not apply to extradition between Member States.

Artikkel 4

Beslutning om frihetsstraff et annet sted enn i fengsel

Utlevering med henblikk på rettsforfølgning kan ikke avslås med den begrunnelse at begjæringen, i overenstemmelse med artikkel 12 nr. 2 bokstav a i Den europeiske utleveringskonvensjon eller artikkel 11 andre ledd bokstav a i Benelux-traktaten, bygger på en beslutning truffet av rettsmyndighetene i den begjærende medlemsstat om frihetsberøvelse et annet sted enn i fengsel.

Artikkel 5

Politiske lovbrudd

1. Ved anvendelse av denne konvensjon kan den anmodede stat ikke anse noen straffbar handling som et politisk lovbrudd, en straffbar handling som har forbindelse med et politisk lovbrudd, eller en straffbar handling som er sprunget ut av politiske motiver.
2. Hver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 18 nr. 2 bokstav b, erklære at den kun vil anvende nr. 1 på:
 - (a) Straffbare handlinger som nevnt i artikkel 1 og 2 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme, og
 - (b) Straffbare handlinger i form av sammensvergelses eller sammenslutninger, tilsvarende den atferd som er beskrevet i artikkel 3 nr. 4, som har til formål å begå en eller flere av de straffbare handlingene som er omhandlet i artikkel 1 og 2 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme.
3. Bestemmelsene i artikkel 3 nr. 2 i Den europeiske utleveringskonvensjon og i artikkel 5 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme påvirkes ikke.
4. Forbehold som er tatt i henhold til artikkel 13 i Den europeiske konvensjon om bekjempelse av terrorisme får ikke anvendelse for utlevering mellom medlemsstatene.

Article 6

Fiscal offences

1. With regard to taxes, duties, customs and exchange, extradition shall also be granted under the terms of this Convention, the European Convention on Extradition and the Benelux Treaty in respect of offences which correspond under the law of the requested Member State to a similar offence.
2. Extradition may not be refused on the ground that the law of the requested Member State does not impose the same type of taxes or duties or does not have the same type of provisions in connection with taxes, duties, customs and exchange as the law of the requesting Member State.
3. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it will grant extradition in connection with a fiscal offence only for acts or omissions which may constitute an offence in connection with excise, value-added tax or customs.

Article 7

Extradition of nationals

1. Extradition may not be refused on the ground that the person claimed is a national of the requested Member State within the meaning of Article 6 of the European Convention on Extradition.
2. When giving the notification referred to in Article 18 (2), any Member State may declare that it will not grant extradition of its nationals or will authorize it only under certain specified conditions.
3. Reservations referred to in paragraph 2 shall be valid for five years from the first day of application of this Convention by the Member State concerned. However, such reservations may be renewed for successive periods of the same duration.

Twelve months before the date of expiry of the reservation, the depositary shall give notice of that expiry to the Member State concerned.

No later than three months before the expiry of each five-year period, the Member State shall notify the depositary either that it is upholding its reservation, that it is amending it to ease the conditions for extradition or that it is withdrawing it.

Artikkel 6

Fiskale lovbrudd

1. For straffbare handlinger knyttet til skatter, avgifter, toll og valutahandel, skal utlevering tillates på de betingelser som er fastsatt i denne konvensjonen, Den europeiske utleveringskonvensjonen og Benelux-traktaten, når lovbruddet etter den anmodede medlemsstats lovgivning utgjør en tilsvarende lovovertrødelse.
2. Utlevering kan ikke avslås med den begrunnelse at lovgivningen i den anmodede medlemsstat ikke pålegger samme type skatt eller avgift, eller at lovgivningen ikke inneholder samme type skatte-, avgifts-, toll- eller valuta-bestemmelser som lovgivningen i den anmodende medlemsstat.
3. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 18 nr. 2, erklære at den i forbindelse med fiskale lovbrudd kun vil tillate utlevering for forhold som kan utgjøre en overtrødelse av lovgivning knyttet til særavgifter, merverdiavgift eller toll.

Artikkel 7

Utlevering av egne statsborgere

1. Utlevering kan ikke avslås med den begrunnelse at personen som begjæres utlevert er statsborger i den anmodede medlemsstat, jf. artikkel 6 i Den europeiske utleveringskonvensjon.
2. Hver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 18 nr. 2, erklære at den ikke tillater utlevering av egne statsborgere, eller at den kun tillater slik utlevering på visse nærmere angitte betingelser.
3. Forbehold som nevnt i nr. 2 er gyldige i fem år fra den første dagen den aktuelle medlemsstat anvender konvensjonen. Forbeholdene kan imidlertid fornyes for ytterligere perioder av samme varighet.

Depositaren skal underrette medlemsstaten om forbeholdets utløp tolv måneder før utløpet.

Medlemsstaten skal, ikke senere enn tre måneder før utløpet av hver femårsperiode, underrette depositaren om hvorvidt den opprettholder forbeholdet, endrer det i retning av en lempelse av utleveringsbetingelsene eller tilbakekaller det.

In the absence of the notification referred to in the preceding subparagraph, the depositary shall inform the Member State concerned that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months, before the expiry of which the Member State must give notification. On expiry of that period, failure to notify shall cause the reservation to lapse.

Article 8

Lapse of time

1. Extradition may not be refused on the ground that the prosecution or punishment of the person would be statute-barred according to the law of the requested Member State.
2. The requested Member State shall have the option of not applying paragraph 1 where the request for extradition is based on offences for which that Member State has jurisdiction under its own criminal law.

Article 9

Amnesty

Extradition shall not be granted in respect of an offence covered by amnesty in the requested Member State where that State was competent to prosecute the offence under its own criminal law.

Article 10

Offences other than those upon which the request for extradition is based

1. A person who has been extradited may, in respect of offences committed before his surrender other than those upon which the request for extradition was based, without it being necessary to obtain the consent of the requested Member State:
 - (a) be prosecuted or tried where the offences are not punishable by deprivation of liberty;
 - (b) be prosecuted or tried in so far as the criminal proceedings do not give rise to the application of a measure restricting his personal liberty;
 - (c) be subjected to a penalty or a measure not involving the deprivation of liberty, including a financial penalty, or a measure in lieu thereof, even if it may restrict his personal liberty;

I fravær av underretning som nevnt i forrige avsnitt, skal depositaren meddele medlemsstaten at dens forbehold anses som automatisk forlenget med en seks måneders periode, hvor medlemsstaten må underrette depositaren innen utløpet av perioden. Hvis underretning ikke foreligger etter utløpet av perioden, anses forbeholdet bortfalt.

Artikkel 8

Foreldelse

1. Utlevering kan ikke avslås med den begrunnelse at strafforfølgningen eller straffegjennomføringen ville vært foreldet etter den anmodede medlemsstats lovgivning.
2. Den anmodede medlemsstat kan unnlate å anvende nr. 1 når utleveringsbegjæringen er begrunnet i straffbare handlinger som medlemsstaten har jurisdiksjon over i henhold til egen straffelov.

Artikkel 9

Amnesti

Utlevering skal ikke tillates for en straffbar handling som er omfattet av amnesti i den anmodede medlemsstat, hvis denne staten var kompetent til å rettsforfølge den aktuelle handlingen i medhold av egen straffelov.

Artikkel 10

Andre straffbare handlinger enn de som ligger til grunn for utleveringsbegjæringen

1. En person som har blitt utlevert kan, for straffbare handlinger som er begått før utleveringen og som ikke utleveringsbegjæringen baserte seg på, uten samtykke fra den anmodede medlemsstat:
 - (a) rettsforfølges eller idømmes straff, hvis de straffbare handlingene ikke kan straffes med frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon,
 - (b) rettsforfølges eller idømmes straff i det omfang rettsforfølgningen ikke medfører anvendelse av tiltak som begrenser deres personlige frihet,
 - (c) pålegges å etterkomme en straffedom eller et tiltak som ikke innebærer frihetsstraff, herunder bøtestraff eller annet tiltak som måtte tre i stedet, også selv om den begrenser deres personlige frihet,

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

- (d) be prosecuted, tried, detained with a view to the execution of a sentence or of a detention order or subjected to any other restriction of his personal liberty if after his surrender he has expressly waived the benefit of the rule of speciality with regard to specific offences preceding his surrender.
2. Waiver on the part of the person extradited as referred to in paragraph 1 (d) shall be given before the competent judicial authorities of the requesting Member State and shall be recorded in accordance with that Member State's national law.
3. Each Member State shall adopt the measures necessary to ensure that the waiver referred to in paragraph 1 (d) is established in such a way as to show that the person has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the person extradited shall have the right to legal counsel.
4. When the requested Member State has made a declaration pursuant to Article 6 (3), paragraph 1 (a), (b) and (c) of this Article shall not apply to fiscal offences except those referred to in Article 6 (3).
- (d) rettsforfølges, idømmes straff eller tilbakeholdes med henblikk på fullbyrdelse av en straffedom eller av annen frihetsberøvende reaksjon eller ilegges andre former for begrensninger av sin personlige frihet, hvis de etter utleveringen uttrykkelig har gitt avkall på anvendelse av spesialitetsregelen for spesifikke forbrytelser begått før utleveringen.
2. Avkall etter nr. 1 bokstav d meddeles de kompetente rettsmyndigheter i den begjærende medlemsstat, og protokollføres i overensstemmelse med den nasjonale lovgivningen i denne staten.
3. Hver medlemsstat skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at avkall etter nr. 1 bokstav d innhentes på en slik måte at det fremkommer at vedkommende har gitt dette frivillig, og med fullt kjennskap til følgende av det. Den utleverte skal i denne forbindelse ha rett til juridisk bistand.
4. Når en medlemsstat har fremsatt en erklæring i henhold til artikkel 6 nr. 3, anvendes denne artikkels nr. 1 bokstav a, b og c ikke på andre fiskale lovbrudd enn de som er nevnt i artikkel 6 nr. 3.

Article 11

Presumption of consent of the requested Member State

Each Member State, when giving the notification referred to in Article 18 (2) or at any time, may declare that, in its relations with other Member States that have made the same declaration, consent for the purposes of Article 14 (1) (a) of the European Convention on Extradition and Article 13 (1) (a) of the Benelux Treaty is presumed to have been given, unless it indicates otherwise when granting extradition in a particular case.

Where in a particular case the Member State has indicated that its consent should not be deemed to have been given, Article 10 (1) still applies.

Article 12

Re-extradition to another Member State

1. Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14 (1) of the Benelux Treaty shall not apply to requests for re-extradition from one Member State to another.

Artikkel 11

Presumsjon om samtykke fra den anmodede medlemsstaten

Hver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 18 nr. 2, eller på et hvilket som helst annet tidspunkt, erklære at i dens forbindelser med andre medlemsstater som har avgitt samme erklæring, anses dens samtykke i henhold til artikkel 14 nr. 1 bokstav a i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 13 nr. 1 bokstav a i Benelux-traktaten for å være gitt, med mindre den gir uttrykk for annet, når den i et konkret tilfelle tillater utlevering.

Når medlemsstaten i en konkret utleverings-sak har gitt uttrykk for at dens samtykke ikke må anses for å være gitt, kommer artikkel 10 nr. 1 fremdeles til anvendelse.

Artikkel 12

Videre-utlevering til en annen medlemsstat

1. Artikkel 15 i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 14 nr. 1 i Benelux-traktaten kommer ikke til anvendelse på begjæringer om videre utlevering til en annen medlemsstat.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

2. When giving the notification referred to in Article 18 (2), a Member State may declare that Article 15 of the European Convention on Extradition and Article 14 (1) of the Benelux Treaty shall continue to apply except where Article 13 of the Convention on simplified extradition procedure between the Member States of the European Union¹ provides otherwise or where the person concerned consents to be re-extradited to another Member State.

Article 13

Central authority and transmission of documents by facsimile

1. Each Member State shall designate a central authority or, where its constitutional system so requires, central authorities responsible for transmitting and receiving extradition requests and the necessary supporting documents, as well as any other official correspondence relating to extradition requests, unless otherwise provided for in this Convention.
2. When giving the notification referred to in Article 18 (2) each Member State shall indicate the authority or authorities which it has designated pursuant to paragraph 1 of this Article. It shall inform the depositary of any change concerning the designation.
3. The extradition request and the documents referred to in paragraph 1 may be sent by facsimile transmission. Each central authority shall be equipped with a facsimile machine for transmitting and receiving such documents and shall ensure that it is kept in proper working order.
4. In order to ensure the authenticity and confidentiality of the transmission, a cryptographic device fitted to the facsimile machine possessed by the central authority shall be in operation when the equipment is being used to apply this Article.

Member States shall consult each other on the practical arrangements for applying this Article.

5. In order to guarantee the authenticity of extradition documents, the central authority of the requesting Member State shall state in its request that it certifies that the documents transmitted in support of that request correspond to the originals and shall describe the

2. Enhver medlemsstat kan, når den gir underretningen omhandlet i artikkel 18 nr. 2, erklære at artikkel 15 i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 14 nr. 1 i Benelux-traktaten likevel kommer til anvendelse, med mindre annet er bestemt i artikkel 13 i konvensjonen om forenklet utleveringsprosedyre mellom medlemsstatene i Den europeiske union¹, eller der personen som saken gjelder gir samtykke til videre-utlevering til annen medlemsstat.

Artikkel 13

Sentralmyndighet og oversendelse av dokumenter per telefaks

1. Hver medlemsstat skal utpeke en sentralmyndighet eller, hvis det er påkrevd i henhold til deres konstitusjonelle system, flere sentralmyndigheter, som er ansvarlig for oversendelse og mottakelse av utleveringsbegjæringer og tilhørende dokumenter, samt annen offisiell korrespondanse knyttet til utleveringsbegjæringer, med mindre annet er bestemt i denne konvensjonen.
2. Hver medlemsstat skal, når den gir underretning som omhandlet i artikkel 18 nr. 2, angi sentralmyndigheten som er utpekt i henhold til avsnitt 1 i denne artikkelen. Medlemsstaten skal informere depositaren om enhver endring i utpekelsen.
3. Utleveringsbegjæringen og de tilhørende dokumentene som nevnt i avsnitt 1 kan bli sendt per telefaks. Hver medlemsstat skal være utstyrt med en faksmaskin til bruk i sending og mottakelse av slike dokumenter, og skal påse at denne fungerer.
4. For å sikre autentisitet og konfidensialitet, skal det ved bruk av telefaks etter denne artikkelen anvendes en kryptografisk innretning som er montert på faksmaskinen som tilhører sentralmyndigheten.

Medlemsstater skal konsultere hverandre angående den praktiske gjennomføringen knyttet til anvendelse av denne artikkelen.

5. For å sikre autentisiteten av utleveringsdokumentene skal den begjærende medlemsstatens sentralmyndighet erklære i begjæringen at den sertifiserer at dokumentene som oversendes til støtte for begjæringen er originaler, og de skal sørge for paginering av doku-

¹ OJ No C 78, 30. 3. 1995, p. 1.

¹ OJ No C 78, 30. 3. 1995, p. 1.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

pagination. Where the requested Member State disputes that the documents correspond to the originals, its central authority shall be entitled to require the central authority of the requesting Member State to produce the original documents or a true copy thereof within a reasonable period through either diplomatic channels or any other mutually agreed channel.

Article 14

Supplementary information

When giving the notification referred to in Article 18 (2), or at any other time, any Member State may declare that, in its relations with other Member States which have made the same declaration, the judicial authorities or other competent authorities of those Member States may, where appropriate, make requests directly to its judicial authorities or other competent authorities responsible for criminal proceedings against the person whose extradition is requested for supplementary information in accordance with Article 13 of the European Convention on Extradition or Article 12 of the Benelux Treaty.

In making such a declaration, a Member State shall specify its judicial authorities or other competent authorities authorized to communicate and receive such supplementary information.

Article 15

Authentication

Any document or any copy of documents transmitted for the purposes of extradition shall be exempted from authentication or any other formality unless expressly required by the provisions of this Convention, the European Convention on Extradition or the Benelux Treaty. In the latter case, copies of documents shall be considered to be authenticated when they have been certified true copies by the judicial authorities that issued the original or by the central authority referred to in Article 13.

Article 16

Transit

In the case of transit, under the conditions laid down in Article 21 of the European Convention on Extradition and Article 21 of the Benelux Treaty, through the territory of one Member State to

mentene. I de tilfellene der den anmodende medlemsstaten motsetter seg at dokumentene korresponderer med originalene, skal deres sentralmyndighet være berettiget til å kreve at den anmodende stats sentralmyndighet oversender originaldokumentene eller bekreftede kopier av disse innen rimelig tid, enten gjennom diplomatiske kanaler eller på annen måte som er avtalt i fellesskap.

Artikkel 14

Supplerende opplysninger

Hver medlemsstat kan, når den gir underretning som omhandlet i artikkel 18 nr. 2, eller på ethvert annet tidspunkt, erklære at i dens forbindelser med andre medlemsstater som har avgitt samme erklæring, kan rettsmyndighetene eller andre kompetente myndigheter i disse andre medlemsstatene når det er naturlig henvende seg direkte til dens rettsmyndigheter eller andre kompetente myndigheter som er ansvarlige for rettsforfølgningen av personen som blir begjært utlevert, med anmodning om supplerende opplysninger, jf. artikkel 13 i Den europeiske utleveringskonvensjon eller artikkel 12 i Benelux-traktaten.

Medlemsstaten skal, når den fremsetter en slik erklæring, angi hvilke rettsmyndigheter eller andre myndigheter som er kompetente til å anmode om, meddele og motta slike supplerende opplysninger.

Artikkel 15

Bekreftelse av ekthet

Dokumenter eller kopier av dokumenter som fremlegges av hensyn til utlevering, fritas fra bekreftelse av ekthet og andre tilsvarende formaliteter, med mindre annet uttrykkelig kreves i medhold av denne konvensjon, Den europeiske utleveringskonvensjon eller Benelux-traktaten. I så fall betraktes kopier av dokumenter som bekreftet når de har blitt bekreftet som rett kopi av den judisielle myndighet som utstedte originalen eller av sentralmyndigheten henvist til i artikkel 13.

Artikkel 16

Transitt

I tilfelle transitt, i henhold til vilkårene uttrykt i artikkel 21 i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 21 i Benelux-traktaten, gjennom

another Member State, the following provisions shall apply:

- (a) any request for transit must contain sufficient information to enable the Member State of transit to assess the request and to take the constraint measures needed for execution of the transit *vis-a-vis* the extradited person.

To that end, the following information shall be sufficient:

- the identity of the person extradited,
 - the existence of an arrest warrant or other document having the same legal effect or of an enforceable judgment,
 - the nature and the legal description of the offence,
 - a description of the circumstances in which the offence was committed, including the date and place;
- (b) the request for transit and the information provided for in point (a) may be sent to the Member State of transit by any means leaving a written record. The Member State of transit shall make its decision known by the same method;
- (c) in the case of transport by air without a scheduled stopover, if an unscheduled landing occurs, the requesting Member State shall provide the transit Member State concerned with the information provided for in point (a);
- (d) subject to the provisions of this Convention, in particular Articles 3, 5 and 7, the provisions of Article 21 (1), (2), (5) and (6) of the European Convention on Extradition and Article 21 (1) of the Benelux Treaty shall continue to apply.

Article 17

Reservations

No reservations may be entered in respect of this Convention other than those for which it makes express provision.

Article 18

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.

en medlemsstats territorium til en annen medlemsstat, får følgende bestemmelser anvendelse:

- (a) anmodningen om transitt skal inneholde tilstrekkelige opplysninger til at transittmedlemsstaten kan vurdere anmodningen og beslutte de tvangsmidler overfor den utleverte person som er nødvendige for gjennomføringen av transittreisen.

I den forbindelse anses følgende opplysninger for tilstrekkelige:

- den utlevertes identitet,
 - om det foreligger en arrestordre eller en annen beslutning med same virkning eller en rettskraftig dom,
 - det straffbare forholdets karakter og rettslige beskrivelse,
 - en beskrivelse av det straffbare forholdets omstendigheter, herunder dato og sted.
- (b) anmodningen om transitt samt opplysningene omhandlet i bokstav a kan fremsettes til transittmedlemsstaten ved bruk av ethvert middel som etterlater et skriftlig spor. Transittmedlemsstaten kan meddele sin beslutning på samme måte.
- (c) Hvis det i forbindelse med flyreiser uten planlagt mellomlanding forekommer en uforutsett landing, skal den anmodende medlemsstat gi transittmedlemsstaten opplysningene omhandlet i bokstav a.
- (d) Med mindre annet følger av bestemmelsene i denne konvensjon, særlig artikkel 3, 5 og 7, skal artikkel 21 nr. 1, 2, 5 og 6 i Den europeiske utleveringskonvensjon og artikkel 21 nr. 1 i Benelux-traktaten fortsatt gjelde.

Artikkel 17

Forbehold

Det kan ikke tas andre forbehold med hensyn til denne konvensjon enn de som uttrykkelig er anført i konvensjonen.

Artikkel 18

Ikrafttredelse

1. Denne konvensjon skal vedtas av medlemsstatene i samsvar med deres respektive forfatningsregler.
2. Medlemsstatene skal underrette generalsekretæren i Rådet for Den europeiske union når de har fullført de prosedyrer som kreves etter deres forfatningsregler for å vedta denne konvensjon.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

3. This Convention shall enter into force 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.
 4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other time, declare that as far as it is concerned this Convention shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect 90 days after the date of deposit thereof.
 5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the requesting Member State.
3. Denne konvensjon trer i kraft 90 dager etter at den siste av de stater som var medlem av Den europeiske union på det tidspunkt Rådet vedtok rettsakten om å utarbeide denne konvensjonen, har gitt underretning som nevnt i nr. 2.
 4. Før konvensjonen er trådt i kraft, kan enhver medlemsstat, når den gir underretningen omhandlet i nr. 2, eller på et hvilket som helst annet tidspunkt, erklære at for dens eget vedkommende skal denne konvensjon gjelde for dens forbindelser med de medlemsstater som har avgitt samme erklæring. Slike erklæringer trer i kraft 90 dager etter at de er deponert.
 5. Denne konvensjon får anvendelse kun på begjæringer som fremsettes etter dens ikrafttredelse eller etter at den begynner å anvendes mellom den anmodede medlemsstat og den anmodende medlemsstat.

Article 19

Accession of new Member States

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.
4. This Convention shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of this Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of the said period 90 days.
5. Where this Convention is not yet in force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 18 (4) shall apply to acceding Member States.

Article 20

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the *Official Journal of the European Communities* information on the progress of adoptions and accessions, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

Artikkel 19

Nye medlemsstaters tiltredelse

1. Denne konvensjon er åpen for tiltredelse fra enhver stat som blir medlem av Den europeiske union.
2. Teksten til konvensjonen på den tiltredende stats språk, slik den er utformet av Rådet for Den europeiske union, skal være gyldig.
3. Tiltredelsesdokumentene skal deponeres hos depositaren.
4. Denne konvensjon skal for enhver tiltredende stat tre i kraft 90 dager etter at vedkommende stat har deponert sitt tiltredelsesdokument, eller den dag konvensjonen trer i kraft, dersom den ennå ikke er trådt i kraft ved utløpet av nevnte periode på 90 dager.
5. Dersom denne konvensjon ennå ikke er trådt i kraft på det tidspunkt en tiltredende medlemsstat deponerer sitt tiltredelsesdokument, skal artikkel 18 nr. 4 få anvendelse for denne medlemsstat.

Artikkel 20

Depositær

1. Generalsekretæren i Rådet for Den europeiske union skal være depositær for denne konvensjon.
2. Depositaren skal i *De Europeiske Fellesskaps Tidende* offentliggjøre opplysninger om vedtakelser og tiltredelser, erklæringer og forbehold, samt alle andre underretninger som vedrører denne konvensjon.

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

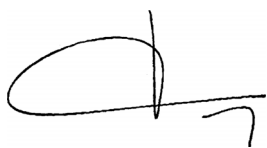
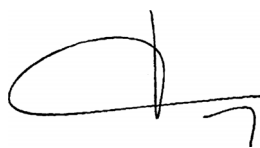
Som bekreftelse på dette har nedenstående befullmektigede undertegnet denne protokoll.

Done in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall transmit a certified copy to each of the Member States.

Utfærdiget i én original, på dansk, nederlandsk, engelsk, finsk, fransk, tysk, gresk, irsk, italiensk, portugisisk og svensk, med samme gyldighet for alle tekstene, som skal deponeres i arkivene til Den europeiske unions rådssekretariat. Generalsekretæren skal sende en bekreftet kopi til hver medlemsstat.

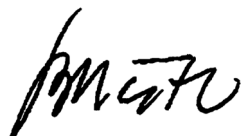
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

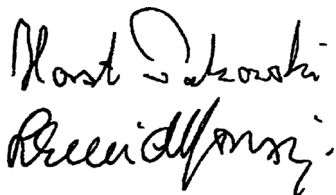
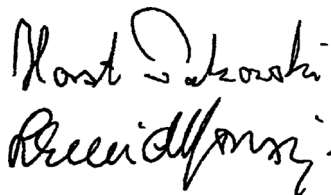
For regeringen for Kongeriget Danmark

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik
Deutschland

Für die Regierung der Bundesrepublik
Deutschland

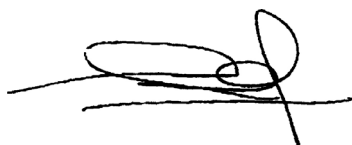
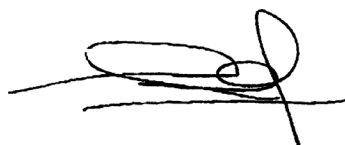
Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής
Δημοκρατίας

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής
Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

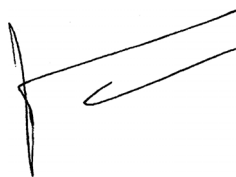
Por el Gobierno del Reino de España

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Pour le gouvernement de la République française

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il Governo della Repubblica italiana

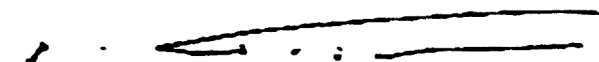
Per il Governo della Repubblica italiana

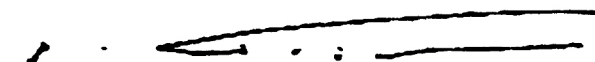
Pour le gouvernement du Grand-Duché de
Luxembourg

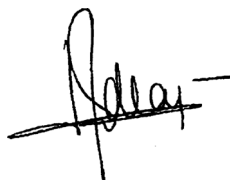
Pour le gouvernement du Grand-Duché de
Luxembourg

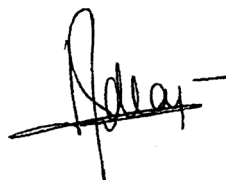
Voor de Regering van het Koninkrijk der
Nederlanden

Voor de Regering van het Koninkrijk der
Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

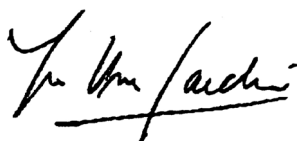
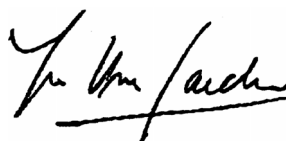
Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Pelo Governo da República Portuguesa

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

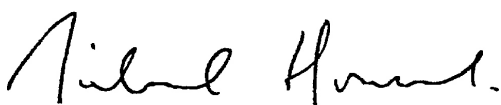
Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vagnar

På svenska regeringens vagnar

For the Government of the United Kingdom of
Great Britain and Northern Ireland

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vagnar

På svenska regeringens vagnar

For the Government of the United Kingdom of
Great Britain and Northern Ireland

ANNEX

Joint Declaration on the right of asylum

The Member States declare that this Convention is without prejudice either to the right of asylum to the extent to which it is recognized by their respective constitutions or to the application by the Member States of the provisions of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, as supplemented by the Convention relating to the Status of Stateless Persons of 28 September 1954 and by the Protocol relating to the Status of Refugees of 31 January 1967.

Declaration by Denmark, Finland and Sweden concerning Article 7 of this Convention

Denmark, Finland and Sweden confirm that – as indicated during their negotiations on accession to the Schengen agreements – they will not invoke, in relation to other Member States which ensure equal treatment, their declarations under Article 6 (1) of the European Convention on Extradition as a ground for refusal of extradition of residents from non-Nordic States.

Declaration on the concept of ‘nationals’

The Council takes note of the Member States’ undertaking to apply the Council of Europe Convention of 21 March 1983 on the Transfer of

VEDLEGG

Felles erklæring om retten til asyl

Medlemsstatene erklærer at denne konvensjonen ikke må berøre retten til asyl, slik denne er anerkjent i deres respektive forfatninger, eller medlemsstatenes anvendelse av bestemmelsene i konvensjon om flyktningers stilling av 28. juli 1951 supplert med konvensjonen om statsløses stilling av 28. september 1954 og protokollen om flyktningers stilling av 31. januar 1967.

Erklæring fra Danmark, Finland og Sverige vedrørende artikkel 7 i denne konvensjon

Danmark, Finland og Sverige bekrefter at de – som meddelt under forhandlingene om tiltredelse av Schengen-avtalen – i deres forbindelse med andre medlemsstater som forsikrer at de vil handle på samme måte, ikke vil påberope seg de erklæringer som de har fremsatt i henhold til artikkel 6 (1) i den europeiske utleveringskonvensjon som begrunnelse for å nekte å utlevere personer fra ikke-nordiske stater som er bosatt i disse landene.

Erklæring vedrørende begrepet «statsborger»

Rådet noterer seg medlemsstatenes tilsagn om å anvende Europarådets konvensjon av 21. mars 1983 om overføring av domfelte overfor stats-

Endringer i utleveringsloven (samarbeid med Den europeiske påtalemyndighet mv.) og samtykke til inngåelse av avtaler med Sveits og Liechtenstein om anvendelse av Schengen-relevante bestemmelser i EUs utleveringskonvensjon 1996

Sentenced Persons in respect of the nationals of each Member State within the meaning of Article 3 (4) of the said Convention.

The Member States' undertaking mentioned in the first paragraph is without prejudice to the application of Article 7 (2) of this Convention.

Declaration by Greece re Article 5

Greece interprets Article 5 from the standpoint of paragraph 3 thereof. This interpretation ensures compliance with the conditions of the Greek constitution, which:

- expressly prohibits extradition of a foreigner pursued for activities in defence of freedom, and
- distinguishes between political and so-called mixed offences, for which the rules are not the same as for political offences.

Declaration by Portugal on extradition requested for an offence punishable by a life sentence or detention order

Having entered a reservation in respect of the European Convention on Extradition of 1957 to the effect that it will not grant extradition of persons wanted for an offence punishable by a life sentence or detention order, Portugal states that where extradition is sought for an offence punishable by a life sentence or detention order, it will grant extradition, in compliance with the relevant provisions of the Constitution of the Portuguese Republic, as interpreted by its Constitutional Court, only if it regards as sufficient the assurances given by the requesting Member State that it will encourage, in accordance with its law and practice regarding the carrying out of sentences, the application of any measures of clemency to which the person whose extradition is requested might be entitled.

Portugal reaffirms the validity of undertakings entered into in existing international agreements to which it is party, in particular in Article 5 of the Convention on Portuguese accession to the Convention Applying the Schengen Agreement.

borgere fra alle medlemsstater, jf. artikkel 3 nr. 4 i den nevnte konvensjonen.

Medlemsstatenes tilsagn som omhandlet i første avsnitt påvirker ikke anvendelsen av artikkel 7 nr. 2 i denne konvensjonen.

Erklæring fra Hellas vedrørende artikkel 5

Hellas forstår artikkel 5 på grunnlag av nr. 3 i samme artikkel. Denne forståelsen sikrer overholdelsen av bestemmelsene i den greske grunnloven:

- Som uttrykkelig forbyr utlevering av en utlending som forfølges på grunn av sin kamp for frihet, og
- Som skiller mellom politiske forbrytelser og såkalte blandede forbrytelser, for hvilke det ikke gjelder samme regler som for politiske forbrytelser

Erklæring fra Portugal vedrørende utlevering som begjæres for en forbrytelse som kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvende reaksjon

Da Portugal har tatt forbehold med hensyn til den europeiske utleveringskonvensjonen av 1957, ifølge hvilket landet ikke tillater utlevering av personer som begjæres utlevert for en forbrytelse som kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvende reaksjon, erklæres det at når det begjæres utlevering for en forbrytelse som kan straffes med livsvarig fengsel eller annen frihetsberøvende reaksjon, vil Portugal i overensstemmelse med de relevante bestemmelsene i sin grunnlov, som fortolket av forfatningsdomstolen, kun tillate utlevering dersom landet er tilfreds med den begjærende medlemsstatens forsikring om at den i overensstemmelse med sin lovgivning og praksis med hensyn til fullbyrdelse av straff, vil fremme mildere tiltak, som vil kunne komme den personen som begjæres utlevert til gode.

Portugal bekrefter gyldigheten av de forpliktelser landet har påtatt seg i henhold til gjeldende internasjonale avtaler hvor det er part, særlig artikkel 5 i konvensjonen om Portugals tiltredelse til konvensjonen om gjennomføring av Schengen-avtalen.

Council declaration on the follow up to the Convention

The Council declares:

- (a) that it considers that there should be a periodic review, on the basis of information supplied by the Member States, of:
 - the implementation of this Convention,
 - the functioning of this Convention after its entry into force,
 - the possibility for Member States to amend the reservations entered in the framework of this Convention with a view to easing the conditions for extradition or withdrawing its reservations,
 - the general functioning of extradition procedures between the Member States;
- (b) that it will consider, one year after entry into force of this Convention, whether jurisdiction should be given to the Court of Justice of the European Communities.

Erklæring fra Rådet vedrørende oppfølging av konvensjonen

Rådet erklærer:

- a) At det anser det som hensiktsmessig å drøfte, med jevne mellomrom og på grunnlag av opplysninger fra medlemsstatene:
 - Iverksettelse av denne konvensjonen
 - Hvordan den fungerer, når den er trådt i kraft
 - Medlemsstatenes mulighet til å endre de forbeholdene som er tatt med hensyn til denne konvensjonen i retning av en lemping av utleveringsbetingelsene, eller en frafallelse av disse forbeholdene
 - Hvordan utleveringsprosedyrene mellom medlemsstatene fungerer generelt
- b) At det et år etter konvensjonen ikrafttredelse vil vurdere om Det Europeiske Fellesskapets Domstol eventuelt skal tillegges kompetanse.

Vedlegg 2

The Embassy of the Kingdom of Norway presents its compliments to the Federal Department of Foreign Affairs of the Swiss Confederation, and has the honour to refer to the recent discussions between the Federal Office of Justice of Switzerland and the Norwegian Ministry of Justice and Public Security on the conclusion of an agreement to apply the relevant provisions in the EU Convention on Extradition of 27 September 1996 that constitute a development of the Schengen *acquis* between Norway and Switzerland.

The purpose of this exchange of notes is to clarify, supplement and facilitate cooperation between Norway and Switzerland with regard to extradition, taking into account the Schengen *acquis* and the Agreement concluded by Norway, Iceland and Switzerland of 17 December 2004, concerning, among other things, the implementation, application and development of the Schengen *acquis*.

The Embassy has the honour to propose, on behalf of the Government of the Kingdom of Norway, that article 2, article 6, article 8, article 9 and article 13 of the Convention relating to extradition between the Member States of the European Union of 27 September 1996, being part of the Schengen *acquis*, are applicable *mutatis mutandis* in extradition cases between Norway and Switzerland.

If the foregoing proposal is acceptable to the Swiss Federal Council, the Embassy has the honour to propose that this Note together with the Department's Note in reply shall constitute an agreement between the two Governments, which shall enter into force on the date of the Department's reply.

The Embassy of the Kingdom of Norway avails itself of this opportunity to renew to the Federal Department of Foreign Affairs of the Swiss Confederation the assurance of its highest consideration.

Den kongelige norske ambassade hilser Den sveitsiske konføderasjons føderale Utenriksdepartement, og har æren av å vise til de nylige drøftelser som har funnet sted mellom det sveitsiske Federal Office of Justice og det norske Justis- og beredskapsdepartement om inngåelse av en avtale om å anvende de relevante bestemmelsene i EU-konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering, som utgjør en videreutvikling av Schengen-regelverket, mellom Norge og Sveits.

Formålet med denne noteutvekslingen er å klargjøre, supplere og tilrettelegge for samarbeid mellom Norge og Sveits med hensyn til utlevering, tatt i betraktning Schengen-regelverket og avtale mellom Norge, Sveits og Island av 17. desember 2004, om blant annet implementeringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket.

Ambassaden har æren av å foreslå, på vegne av regjeringen i Kongeriket Norge, at artikkel 2, artikkel 6, artikkel 8, artikkel 9 og artikkel 13 i Konvensjonen om utlevering mellom den Europeiske Unions medlemsstater av 27. september 1996, som er del av Schengen-regelverket, er anvendelige *mutatis mutandis* i utleveringssaker mellom Norge og Sveits.

Dersom det ovennevnte forslaget er akseptabelt for det sveitsiske Federal Council, har ambassaden æren av å foreslå at denne note, sammen med Utenriksdepartementets svarnote, skal utgjøre en avtale mellom de to Regjeringene, som skal tre i kraft på tidspunktet for Utenriksdepartementets svar.

Den kongelige norske ambassade benytter denne anledning til på nytt å forsikre Den sveitsiske konføderasjons føderale Utenriksdepartement om sin høyeste aktelse.

Vedlegg 3

The Embassy of the Kingdom of Norway presents its compliments to the Office for Foreign Affairs of the Principality of Liechtenstein, and has the honour to refer to the recent discussions between the relevant authorities on the conclusion of an agreement to apply the relevant provisions in the EU Convention on Extradition of 27 September 1996 that constitute a development of the Schengen acquis between Norway and Liechtenstein.

The purpose of this exchange of notes is to clarify, supplement and facilitate cooperation between Norway and Liechtenstein with regard to extradition, taking into account the Schengen acquis and the agreement concluded by Norway, Iceland and the Principality of Liechtenstein of 25 March 2010, concerning, among other things, the implementation, application and development of the Schengen acquis.

The Embassy has the honour to propose, on behalf of the Government of the Kingdom of Norway, that article 2, article 6, article 8, article 9 and article 13 of the Convention relating to extradition between the Member States of the European Union of 27 September 1996, being part of the Schengen acquis, are applicable *mutatis mutandis* in extradition cases between Norway and Liechtenstein.

If the foregoing proposal is acceptable to the Government of the Principality of Liechtenstein, the Embassy has the honour to propose that this Note together with the Office's Note in reply shall constitute an agreement between the two Governments, which shall enter into force on the date of the Office's reply.

The Embassy of the Kingdom of Norway avails itself of this opportunity to renew to the Office for Foreign Affairs of Liechtenstein the assurance of its highest consideration.

Den kongelige norske ambassade hilser Kontoret for utenrikssaker i Fyrstedømmet Liechtenstein og har æren av å vise til de nylige drøftelser som har funnet sted mellom de relevante myndigheter om inngåelse av en avtale om å anvende de relevante bestemmelsene i EU-konvensjonen av 27. september 1996 om utlevering, som utgjør en videreutvikling av Schengen-regelverket, mellom Norge og Liechtenstein.

Formålet med denne noteutvekslingen er å klargjøre, supplere og tilrettelegge for samarbeid mellom Norge og Liechtenstein med hensyn til utlevering, tatt i betraktning Schengen-regelverket og Avtale mellom Norge, Island og Fyrstedømmet Liechtenstein av 25. mars 2010, om blant annet implementeringen, anvendelsen og videreutviklingen av Schengen-regelverket.

Ambassaden har æren av å foreslå, på vegne av regjeringen i Kongeriket Norge, at artikkel 2, artikkel 6, artikkel 8, artikkel 9 og artikkel 13 i Konvensjonen om utlevering mellom den Europeiske Unions medlemsstater av 27. september 1996, som er del av Schengen-regelverket, er anvendelige *mutatis mutandis* i utleveringssaker mellom Norge og Liechtenstein.

Dersom det ovennevnte forslaget er akseptabelt for regjeringen i Fyrstedømmet Liechtenstein, har ambassaden æren av å foreslå at denne note, sammen med Kontorets svarnote, skal utgjøre en avtale mellom de to Regjeringene, som skal tre i kraft på tidspunktet for Kontorets svar.

Den kongelige norske ambassade benytter denne anledning til å på nytt forsikre Kontoret for utenrikssaker i Fyrstedømmet Liechtenstein om sin høyeste aktelse.
